

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja I. évf. III. szám 2013. november hónap

Toronyszoba

Egy kollegám kesergett nemrégiben új szolgálati helyére kerülve, miszerint ő nem szeretne toronyszobában lakó királykisasszonnyá válni, ezért hát bátorítaná a híveket bátran és bizalommal forduljanak hozzá. Óhajával messzemenően egyetértek. Persze a hívek bizalmához, vagy „merszéhez” kell egy kis idő, az nem olyan magától értetődő, automatikusan működő dolog.

Maga a toronyszoba hasonlat azonban elgondolkodtatott. A krisztuskövetők „arcképcsarnoka” jelent meg előttem, eleinké, akik életük egy részét vagy egészét ténylegesen „toronyban” töltötték. A névsor talán Oszlopos Simeonnal kezdődne, de bevillant a hitújítás korából Luther Márton neve is, aki sorsfordító élményét „Turmerlebnis”-nek, azaz: torony-élménynek nevezte. Így került elém a régmúltból Szent Borbála élete illetve legendája is.

A diákok, bányászok, a jó halál kegyelmét esdők védőszentjeként ismert Borbála a 2-3. század fordulóján élt a kis-ázsiai Nikomédiában. Apja hosszú útra készült, s mert leányát fehér rózsaként óvta, őrtornyukba zárta. Pompás lakosztályt készíttetett számára, hogy elviselhetőbbé tegye leányának a várakozás idejét. Két ablakot vágatott neki, hogy a tengert szemlélhesse és visszatértét kémlelhesse.

A féltékeny apa igencsak meglepődött, amikor a hosszú útról hazatért. A toronyban a két ablak mellett egy harmadikat is látott, és a lépcsőre egy kereszt volt vésve. – „Mit tettél? – kiáltott már messziről Borbálára. Nos, mit is tett Borbála titokban, apja távollétében? Titokban papot hivatott, aki

beszért neki Jézus Krisztusról, az égi Atyáról, a Szentlélekről, az egyházzal és a szentségekről. Ezután Borbála felvette az igaz hitet és megkeresztelkedett. Az Üdvözítő keresztjelét körmével karcolta a lépcsőbe és a harmadik ablakot a Szentháromság tiszteletére csináltatta. A pogány apa éktelen dühbe gurult. „A bíró elé! Tűzre vele! Pallos alá!” – kiáltotta. S mert a bíró vonakodott ártani a 14 éves leánynak, az embertelen kínzások után maga végzett vele. Borbálát gyakorta ábrázolják toronnyal a kezében, ahogy azt a kissebeni oltáron is látjuk.

A történetben említett „legendás” toronyszoba nem csak a magány, a bezártság érzetét kelti, hanem valahol a titkok hordozója is. Az Úrral való találkozás, a töltekezés, az elmélyülés, a lelki gazdagodás helye. A visszavonulás. Eleve kudarcra ítéltetett minden misszió, ami nem innen veszi kezdetét és nem ide űz vissza minket, mielőtt elcsábítanának a világ szirénhangjai. Szeressük a toronyszobánkat. Időzzünk minél többet e sajátos visszavonultságban, s engedjük a Mesternek, hogy kincseiből régít és újat hozzon elő. Akkor lassan-lassan magunk is hegyen épült várossá leszünk, jellé ebben az irányát, békéjét, örömét veszített világban. De hadd mondjam így a címre utalva: toronnyá.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

A HALHATATLAN HITVES

Béla bácsi akkor már rég ágyban fekvő beteg volt. Évekkel azelőtt egy éjszaka szélhűdés érte, elvesztette beszélőképességét, s megbénult a bal lábára és a bal kezére. Beszélőképességét idővel visszakarta, de járni csak ügyel-bajjal tudott, mankóra, két botra támaszkodva, felesége segítségével. Többnyire fölötzködve, piros bojtos hálóköntösében, posztóbotossal heverészett az ágyában. Ott jobban érezte magát. Még kacagott, tréfált is. Ha nem tapasztalta közvetlenül, hogy mily rozoga a testi gépezete, hogy mily nyomorékká tette az élet, azt képzelte, hogy még mindig ép, mint valaha, a szélhűdés előtt, hetvenhét éves korában. Már nyolevan is elmúlt.

Ekkor történt - egy havas, februári délből -, hogy felesége is ágyba esett. Valahol meghűlhetett. Ez a szikár kis öregasszony eddig alig betegeskedett. Fürdőn járt-kelt, tett-vett az ura körül, pedig csak három évvel volt fiatalabb nála. Most aléltan zihált. Marika, a húgának árva maradt vénkisasszony leánya, aki mint szegény rokon náluk éledgett, lefektette. Téglát melegített talpa alá, tormaszesszel, repülőzsírral dörzsölte mellét, fejét, karjait.

- Mi baja? - kérdezte Béla bácsi.

- Köhög - felelte Marika.

- Akkor, fiam, főzz neki hársfateát, de mézet keverj belé, ilyen vastagon ni. Attól meggyógyul. Rajtam is mindig az segített.

Marika főzött hársfateát, mézet is kevert belé, vastagon. A beteg nem lett jobban tőle. Este titokban elhívatta hozzá a háziorvost.

A háziorvos hosszan, szótlánul kopogtatta, hallgatta szívét és tüdejét. Legyintett, hogy semmi. De arca mást

fejezett ki. Kétoldali tüdőgyulladás volt.

- Jól aludt? - érdeklődött reggel Béla bácsi.

- Köszönöm, elég jól - válaszolt Marika.

Az öregek már félszázada egy kertes, földszinti házacskaiban laktak a város végén, három szobában. Középpont volt az ebédlőjük, az utca felé Béla bácsi hálósobája, az udvar felé Róza néni hálósobája.

- Miért csuktad be az ajtaját? - firtatta Béla bácsi.

- Csöndre van szüksége - mondta Marika. Az ajtót a háziorvos csukta be. Valóban csöndre, nyugalomra volt szüksége a betegnek. Állapota percről percre súlyosodott. Harmadnap elvesztette eszméletét. Negyednap hajnalban kilehelte lelkét.

- Semmit sem szabad megtudnia - intézkedett a háziorvos. - Egy szót sem. A legkisebb izgalom megölheti. Hogy mit tegyünk? Hát majd hazudozunk neki, ezt, azt, ami eszünkbe jut. Hogy most alszik. Hogy most én vagyok nála, és nem lehet vele beszélni. Hogy most valamivel jobban van, most megint valamivel rosszabbul. El fogja hinni. Ha nem is egészen, de elhiszi. Később aztán, ha hónapok múlva, önmagától, lassanként rájön, természetesnek tartja az egészet, s mi túlszerezte a veszedelmen.

Azonnal át is ment az öregúrhoz. Az már ébren volt. Hajnali négykor mindig fölnyitotta szemét, és többé nem tudta lehunyni.

Kedélyesen elbeszélgettek. A háziorvos már indult, amikor Béla bácsi a

mellének szögezte a kérdést:

- Hogy-mint van a feleségem, édes doktor úr?

- Meg kell várnunk a betegség rendes lefolyását. Gondos ápolásra, nagy türelemre van szükség. Remélem, tavaszra, áprilisban föl fog épülni. Áprilisban vagy májusban. Akkor bizonyosan.

Marikának nem volt könnyű dolga. Az öregek imádták egymást. Egy életet éltek le, mindig együtt. Már megültek aranylakodalmukat is. Azonkívül az öregúr a betegsége ellenére is éles eszű volt, bizalmatlan és agyafúrt, észrevett az mindent, s enyves fekete szemében folyton föl-föllobbant a gyanú.

A holttestet a hálósobába zárt ajtaja mögött ravatalozták föl, ott dolgoztak a gyászhuszárok, oda surrantak be

suttyomban a külső ajtón a rokonok, akik részvéltáogatásra jöttek. Ezek egy füsttel benéztek az öregúrhoz is. Béla bácsi a piros bojtos hálóköntösében, a posztóbotosában heverészett, mellére kulcsolva kezeit, s egyáltalán nem csodálkozott, hogy egyszerre annyi vendége akadt.

- Hát aztán láttátok-e Rózát? - tudakolta.

- Hogyne, hogyne - bólintottak a rokonok. - De őt nem szabad zavarni. Feküdnie kell, sokáig kell még feküdnie.

A temetés simán folyt le. Vastag pamacsokban hullt a neszfogó hó. Halkan, zene nélkül lopták ki a házból a koporsót. Marika ezalatt Béla bácsi mellett maradt, s csak orvul, sietve pottyanthatott el egy-egy kövér könnyecseppet, a ruhafogas alá bújva, a konyhába osonva, mint a szenvedélyes részeges, aki be-beugrik a sarki kocsmákba, és felhőrpint egy-egy pohár pálinkát.

Béla bácsi egy darabig mindennap kíváncsiskodott:

- Mondd, fölébredt már? Mondd, mit vacsorázik ma? Mondd, mennyi a láza?

Miután azonban értesült hogy jobban van, és ezt a háziorvos is megerősítette, úgy látszott, hogy megnyugodott. Valami langyos, szürke közöny terpeszkedett föléje.

A lezárt ajtót kinyitották. Róza néni bútorait átrakták, ágyneműit kiszellőztették, s Marika, aki eddig az ebéd-lő kerekétén hált, most elfoglalta az ágyát. Már nemigen titkolóztak többé. Az öregúr akármikor átsétálhatott volna mankóin, botjain abba a szobába, ahol meghalt a felesége, át is kiálthatott volna hozzá, ahogy szokott. De ezt nem tette. Résen volt. Valami kétes ködben éledgett, valami önkéntes vakságban, sunyi, alamuszi gyerekként, aki már tudja, hogy nem az angyal hozza a karácsonyfát, de még nem árulja el magának sem, hogy ezzel az öncsalással meghosszabbítsa boldog káprázatát, vagy hogy ravasz színlelésével örömet okozzon hiszékeny szüleinek. Környezete nem hozta szóba az elhunytat. Ő sem erőszakoskodott. Egy verőfényes májusi napon mégis megkérdezte:

- Igaz, fölgyógyult már?

- Föl, föl - bólintott Marika.

- Hála Istennek - sóhajtotta. - Csak-hogy fölgyógyult. - Többet nem mondott. A mennyezetre meredt, s uszon-náját kérte.

Elmúlt a tavasz, elmúlt a nyár is, elmúlt az ősz is. Minden évadban néhány-szor ilyesmivel fordult Marikához:

- Mondd meg neki, fiam, hogy takaróddzék be jól, mert ma hideg éjszaka van. Mondd meg neki, hogy vigyázzon, mert éjjel fagyott, s künn csúszós az út. Mondd meg neki, hogy ezt a virágot küldtem a névnapjára.

Nyilván úgy gondolkozott, hogyha a többiek nem tudták vele halálát, öneki nincs joga őt megölni a képzeletében, s továbbra is fölruházta egy csalapinta, átlátszóan hazug, vékonyka halhatatlansággal.

De aztán egyre ritkábban emlegette.

Nyolcvanhárom éves korában négyszer, nyolcvannégy éves korában háromszor, nyolcvanöt éves korában kétszer. A nyolcvanhatodik életévében már egyetlenegyszer sem emlegette.

Azt hitték, hogy elfelejtette, és végképp beletörődött a változhatatlanba.

Karácsony hetében azonban, amikor Marika ebédjét vitte oda az ágyához, és Béla bácsi jóízűen kanalizgatta az aransárga tyúklevest, hirtelen letette kanálát, elmerengett, majd így szólt Marikához:

- Nézd fiam, vidd oda Rózának ezt a gyönyörű májat. Tudod, mennyire szereti...

Ekkor emlegette utoljára. Nem sokkal rá újabb szélhűdést kapott, és ő is meghalt.

Kosztolányi Dezső

Fekete István

Szeretem a ködöt

Szeretem a ködöt, amely eltakar, és egyedül lehetek benne.

Szeretem a ködöt, mert csend van benne, mint egy idegen országban, amelynek lakója a magány, királya pedig az álom.

Szeretem a ködöt, mert túl rajta zsongó jólét, meleg kályha, ölelésre tárt karok és mesék vannak, melyek talán valóra válnak.

Szeretem a ködöt, mert eltakarja a múltat, a jövőt, és a jelen is olyan homályos benne, hogy talán nem is igaz.

Olyan kevesen szeretik a ködöt, és olyan kevesen találkoznak benne, de akik találkoznak, nemcsak a ködöt, de egymást is szeretjük.

A ködnek anyja a völgy, apja a hegy, sírásója a szél, és siratója a napsugár.

A külszági ködöt nem ismerem. Ott talán a hegyeken is megterem, de nálunk jobbára a völgyek teknőjében születik -

néha már nyáron -, és csak akkor megy apjához látogatóba, ha nagyra nőtt. De ekkor már rendszeren november van.

Váci Mihály - Haza, Hozzád, hét hídon át

Haza, Hozzád, hét hídon át!

Sietni síró síneken!

Utánad, ezer út után!

Fergetegek, fordulatok

fogatagából csak Feléd!

Tévelygésekből Rádtalálni.

roskadásban Téged remélni,

törtetésekben törekedni,

törötn is törödni Véled!

Kötöttségekből szabadulva

ragaszkodni megkötözötn!

Terméketlen gondok után

termő gondodról gondoskodni!

Hitegetések hálójából

kivetődni a hit partjára!

Küzdelmek gólyalábairól

leszállni és melletted járni,

késérő szájjal kedveskedni,

ökleimet kinyitni ölben,

bujkálás után Hozzád bújni,

és örök-éber életünkből

életre ébredni, éledni!

Roskadásban Téged remélni!

Tévelygésekből Rádtalálni!

Forgatagok, fordulatok

fergetegéből csak Feléd!

Utánad ezer út után!

Sietni síró síneken

haza, Hozzád, hét hídon át!

Erkölc és hittan

Hajdan létezett egy hit- és erkölcs tanterv, mivel a régi ember az erkölcsöt csak a hitén, gyakorlatiasabban: a vallásán keresztül tudta elképzelni. A régi emberen talán a mindenkor embert is érthetjük, mert vallástalan ember, sőt hitetlen ember az újkorig nem létezett. Olyannyira nem, hogy a régészek az emberszerű emlősök hagyta maradványok közül azt a leletet sorolják az emberek közé, amelyik mellett kultusznyomokat találnak.

Az ember – egyetlen lényként – érintkezik a természetföldről. A természetben nincsen se erkölcs, se vallás, se művészet.

Hogy az erkölcsön kezdjük, az erkölcs alapkérdése a *helyes és a helytelen*, másként szólva a *jó és a rossz* megkülönböztetése. Amikor a Paradicsomban kígyó bízta őket, hogy egynek, mert akkor a „szemeket felnyílik, olyanok lesztek, mint az istenek, akik ismerik a jót és a rosszat.” Éva és Ádám megkóstolta a jó és gonosz tudásának gyümölcsét. „Erre felnyílt a szemük, észrevették, hogy meztelenek.” Minden állat meztelen, de oda se neki. Az ember ezzel a jelképes fölsimítással lépett ki az állatok létéről. A természet ilyesféle kérdéseket: jó, szép, rossz, nem ismer. A hazugságról sem tud, mert mit takargatna? Az állatok esznek, isznak és alszanak meg szaporodnak. Nem kérdezi a fát, hogy miért ne kapja be a bogarat, a róka sem kérdezi, hogy miért ne egye meg a fát? Úgy is mondhatjuk, hogy kizárólag az érdekeiket követik. Testi érdekeiket, hiszen lelkük nincs, csak testük, tehát önmagukat és fajukat akarják fenn tartani.

Ha a fölbecsülhetetlen költségekkel járó világúri életkutatás véletlenül eredménnyel járna a távoli Dár bolygón, és úgynevezett „intelligens” lényeket találna, azok nem biztos, hogy emberek volnának. Nem küllemre, hanem bellemre. Nem volnának emberek, ha bármennyire okosan is, de csupán az érdekeik mentén sunyognának, vagy csörtetnének a halálba. Ha nem ismernének Istent.

A nem-ember és az ember közti különbség lényege, hogy utóbbi megkérdezi: miért? Miért-mitől jó a helyes és mitől rossz a helytelen? És viselkedését a választól teszi függővé.

Ez a kérdés azonban csak akkor tehető föl, ha a világban megmutatkozik az amúgy természetidegen, ha úgy tet-

szik, földöntúli létező, a jó.

A jónak nincsen érdeke, sérthetetlen, teljes és önmagában való. Az állatok számára alig érzékelhető. Ám ha lelkes lényel találkozunk, azt magához vonzza, mert a lelkes lény lelke fogékony a jóra, és hiányát szenved: iránta való vágyakozása kielégíthetetlen, mert a jó végtelen. Az állatok vágyakozása ételre-italra – párázra előbb-utóbb csömörbe fül – nem fér több beléjük.

A jó fényének káprázatában settenkedik a Gonosz. A jóra vágyakozóknak még jobbat ajánl: hatalmat, pénzt, szórakozást, vagyis különféle vágykonserveket, melyek látszólag korlátlanul raktározhatók, és használhatók a jó rovására. Egész pontosan a jó köréhez csatlakozottak rovására.

A népmese, a nemzetek emlékezete tud a jóról, és a jó szaporításáról. A sérült róka, madár, partra vetett hal, a mesékben mind valaminő istenség, a Jó Egynek a része. Ha jó emberrel találkozunk, akkor ezt mondja neki: *Jó tett helyébe jót várj!* Ez a legelemibb és legősibb erkölcsi lecke: azt mondja, hogy ültess a világba jót, és a világ jobb lesz. Ha nem teszed, akkor visszahúzódik a jó. Nem vész el, csak éppen nem fogod észrevenni, és a bolygón hamarosan eluralkodik a fasiszmus, a kommunizmus, a pénzizmus: csupa olyan eszme veszi át a hatalmat, amiben nincsen jó.

Ha körülnézünk Dár bolygón, ahol nagyesszű, de lélektelen lények élnek, azt fogjuk észrevenni, hogy senki sem élvezkedik a napkeltében, vagy a madár-csicsergésben. Ugyanis az ilyesminek semmi értelme nincs. Csak lelkes lény szíve lobban föl ilyesmik közelében, és alig várja, hogy emberre találjon, s hívja: Nézd, milyen gyönyörű!

A szépet tehát nem a munka meg a pénz szaporítja, hanem önmaga: a másik lélekből sugárzó jó. A matek, vagy életkérdés helyes megoldása mindig jó, szép, és igaz. Ilyen a vers meg a pörkölt is. A szabadság is. Az állat szenved a fogságot, de nem ismeri a szabadságot, mert nem tud jóról, szépről és igazságról. Az ember akkor szabad, ha ezekben él, legkivált pedig szeretetben, ami a másik három koronája. Nélkülük nem állat lesz, hanem démon, a Gonosz cimborája. Éppen ezért nem hiszem, hogy külön létezhetne erkölcs és külön hittan.

Czakó Gábor

Krisztusi szeretet

A híres popsztár Cliff Richard mondja el látogatását a Bihari menekült táborban Bangladesben. „A táborban minden ragadt a piszoktól, felnőttek és gyermekek tele voltak kiütésekkel, sebekkel, varral. Igyekeztem semmihez sem nyúlni, mindent távol tartani, hogy semmi se érintsen. Amikor a fényképeszek körülvettek, egy kisgyerek küszört a lábaim között, valaki rálépett a kezecskéjére, a gyerek felsikoltott és sírt. Hirtelen elfeledve sebeit és piszkos voltát ösztönszerűen felkaptam a gyereket és magamhoz szorítottam. A puha, meleg gyermektest bizalommal bújott vállamra és a sírás elhallgatott. Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy milyen sok kell ahhoz, hogy megtanuljam, mi az igazi gyakorlati krisztusi szeretet. De végül is ma megkezdtem. A fényképeszek így fényképeztek le, és ez a legdrágább kincsem. A lakásom főhelyén függ, hogy állandóan lássam és emlékezzek.”

Böjte Csaba

Álomlátók után kiált a világ!

Meg vagyok győződve, hogy az igaz értékektől megrészegeedett költők, szentek önfeledt boldog kacagása döbbsenheti meg, készítheti megállásra, céljai újragondolására a fogyasztói, kufár világba belekeseredett emberek életét

Sétálok egymagamban egy kedves német kisvárosban, csodálom azt a sok szép növényt, virágot, mely mindenünnen egészségesen, szépen kikapcsol a békés otthonok közül. Gondozott, ízlésesen beültetett kertek, udvarok, az ablakokban virágok, lakható világ, mindenütt szorgalmas generációk kitartó munkájának igazgyöngyei. Visszafogott jó mód vidám ragyogása, színek, formák összhangja, itt semmi sem bántó, semmi nem oltja ki a gyönyörködő emberben fellobbanó örömet, lángot.

Ahogy a költeményben a szavak tisztán csengenek, vagy az átélmélkedett szép gondolatok főszegek rímekbe pompáznak, ugyanúgy ragyog a táj, a környezet, okosan, szelíden hirdelve a bölcs, szorgos, a szépet kereső ember jelenlétét. Versek, festmények, csodás zeneművek villannak be az elmémbe, sétálok magányosan, és úgy érzem, hogy ugyanazokból a mesterkezekből került ki e szép rendezett táj. Igen, a civilizációnk hatalmas tölgyei között, pajkos ragyogással pompázó kis virágok összhangban, harmóniában vannak az otthonokkal, a szép költeményekkel, nagy mesterek alkotásaival, és ezért egyszerűen jó itt lenni.

Szépség, ízlésesen elrendezett harmónia, békés, tiszta világ. Sétálok, és kis fodros születő gondolatból lassan bizonyossággá válik bennem a felismerés, hogy Goethe, Schiller és a többi nagy német költő csodaszép költeményei, az a sok szép nemes eszme, vers, festmény, zenemű kel életre az egyszerű emberek kertjeiben, házaiban, itt a Rajna menti csendes mindennapokban. Évszázadok alatt, a lánglelkű művészek vásznainak kereteit a ragyogó szépség áttöri, s mint megáradt folyók nagy vize önti el a tájat, az emberlakta mindennapok csendes világát.

A lázas alkotás tüzéből született szép metaforákból, gondos ecsetvonásokból, szépen sorjázó kottafejekből született ez a rendezett, szép világ, a külső rend, mely megtestesülve jólétet, békét, gazdagságot jelent létrehozóinak.

Sétálok magányosan és drága szülőföldemre, a Kárpát-medencére gondolok. Nagy szükség lenne világunkban szépséggel, költészettel megáldott emberekre, kik tovább mernék álmodni világunkat, kiknek az alkotás tüzében született verseiben, műveiben megszépülhetne, nemesebb, tisztább, emberibb lehetne a sok ágból,

népből összefonódó közös hazánk.

A házak a bölcs mérnökök rajzasztalán születnek, a lakható holnap, - melyet én Krisztus urunk után Isten országának nevezek -, a szentek imájából, a költők, a lánglelkű művészek alkotásából születik. Oly sok acsarkodó politikus, pénzt kergető bankár van, holott álomlátók után kiált a világ! A dúsgazdag érdekcsoportok csapdájában vergődő tömegek, az élhető, fenntartható holnapot megálmodó szentekre, költőkre várnak. A szépre, az igazra, a szentre érzékeny, tisztalelkű emberek szeme tükrében láthatjuk meg a megszépült, a felvállalható holnapot.

. Igen, csak a nagy művészek, szentek szívéből túlcsoorduló öröm győzhet meg bennünket, hogy a fogható anyagi világ határain túl is van élet, lakható világ. Az ők példáján fellelkesült ember képes megosztani kenyerét testvéreivel, magasabb rendű örömök felé kinyújtani mindkét kezét, elindulni egy emberhez méltóbb harmadik évezred felé.

A mohó, az élvezeteket két kézzel habzsoló, tikkadásig mindent felfaló világunknak szüksége van a kacagva mindent szétszóró költőkre, a nagylelkűen mindent odaajándékozó szentekre, az igazság szépségétől megrészegeült tudósokra. Nélkük világunk eltölpül, és csak piacra járó, a fogyasztás bálványja előtt kuporgó gnómok leszünk, kiknek egyetlen célja a nyereszkesedő, önző milliárdosok vagyonát gyarapítani.

Kedves testben, vagy csak lélekben fiatalok, világunk, a megújító idealisták, szép eszméket hordozó költők, próféták nélkül megfeneklik. Biztos vagyok benne, hogy a XXI. század prófétái itt vannak köztünk! Ne féljete megmondani, megfogalmazni, és kimondani lelketek mélyén körvonalazó tiszta vágyakat, keressétek a legszebb szavakat, színeket, hangokat és szóaljakot meg. Tegyük otthonunkká ezt a világot!

Szeretettel, bizalommal,

Csaba testvér

Szent Ciprián imája

Milyen nagy a te irgalmasságod, Krisztus Urunk, milyen nagy a Te jóindulatod és jóságod, hiszen megengeded, hogy Isten jelenlétében imádkozzunk és Őt Atyánknak nevezzük! Ahogy Te Isten Fia vagy, úgy minket is fiaknak hívnak.

Saját magától senki sem merte volna imájában ezeket a szavakat használni, arra volt szükség, hogy Te magad bátorítsd erre.

Ó Jézus, emlékeztess, hogy amikor Istent Atyánknak szólítjuk, Isten gyermekeként viselkedjünk! Ha nekünk örömünk telik Atyánkban, neki is kedvét kell találnia bennünk.

Atyánk, hadd legyünk templomod, amelyben az emberek felismerik jelenlétet!

Anthony de Mello: Ébredjetek fel!

A lelkiesség, spiritualitás azt jelenti: tudatára ébredés. A legtöbb ember, noha nem tud róla, szunnyad. Szunnyad születésekor, szenderegve él, szunnyadva házassodik, álmában nevel gyermekeket, szunnyadva hal meg, anélkül, hogy valaha is felébredne.

Sohasem érti meg a szeretetteljes és gyönyörű voltát annak a dolognak, amit emberi létnek nevezünk. Tudod, a misztikusok - katolikusok, keresztények, nem keresztények, lényegtelen mi a teológiájuk, nem számít, mi a vallásuk - mindahányan egyöntetűek egy dologban: abban, hogy minden jól van, minden jól van. Noha minden felfordult, minden jól van. Furcsa paradox, bizonyosan. De, tragikus módon, az emberek többsége sohasem látja meg, hogy minden jól van, mert mindnyájan szunnyadnak. Rémálmot látnak.

A múlt évben a spanyol televízióban hallottam egy történetet arról az úrról, aki bekopog a fia ajtaján.

"Jaime - szól oda neki -, ébredj fel!"

Jaime azt feleli: "Nem akarok felkelni, Papa."

Az apa elkiáltja magát: "Kelj fel, iskolába kell menned!"

Jaime azt feleli: "Nem akarok iskolába menni."

"Miért nem?" - kérdi az apa.

"Három okból" - válaszolja Jaime. "Először is, mert unalmas; másodszor, mert a gyerekek ugratnak engem; harmadszor pedig, mert utálok az iskolát."

"Mire az apa: "Nos, mondok neked három okot, miért muszáj iskolába menned. Először is, mert ez a kötelességed; másodszor, mivel negyvenöt éves vagy; és harmadszor, mivel te vagy az iskolaigazgató."

"Ébredj fel! Ébredj fel! Felnőtt vagy. Túl nagy vagy ahhoz, hogy szenderegj. Ébredj fel! Hagyd már a bibelődést a játékaiddal!"

A legtöbb ember elmondja neked, hogy ki akar kerülni az óvodából, de ne higgy nekik! Ne higgy nekik! Csupán annyit akarnak tőled, hogy javítsd meg a tönkrement játékaikat.

"Add vissza a feleségemet! Add vissza az állásomat! Add vissza a pénzem! Add vissza a tekintélyemet, a sikeremet!"

Ezt akarják; visszakapni a játékaikat. Mindössze ennyi.

Ezt a legjobb pszichológus is megmondja majd neked, mármint azt, hogy az emberek nem igazán akarnak kigyógyulni. Enyhülést akarnak; a kúra fájdalmas. Tudod, felébredni kellemetlen. Kellemes és kényelmes dolog ágyban lenni. Bosszantó, ha felébredsz.

Ez az oka annak, hogy a bölcs guru nem próbálkozik azzal, hogy felébressze az embereket. Remélem, itt bölcs leszek, s nem kísérellek meg felébreszteni titeket, ha nagyon alusztok. Ez valóban nem feladatom, noha időnként azt mondom nektek:

"Ébredjetek fel!"

Rám az tartozik, hogy tegyem a dolgomat, hogy lejtsem a táncomat. Ha hasznosnak van belőle, jó; ha nem, nagy baj.

Amint az arabok mondják:

"Az eső lényege ugyanaz, de a mocsarakban a töviseket növeszti, a kertekben pedig a virágokat."

Nagy Szent Teréz imája:

„Tied vagyok, mivel teremtetél engem,

Tied vagyok, mivel megváltottál engem,

Tied vagyok, mivel elviseltél engem,

Tied vagyok, mivel hívtál engem,

Tied vagyok, mivel nem hagytál el engem.”

Ünnep kell lelkemnek...

„Ünnep kell lelkemnek...

Öröm, mely felemel, - mely boldoggá teszi

Daloljon az élet erdőn, völgyön, hegyen!

Akármerre mentem, akármerről jöttem, -

Napsugaras fényben ragyogjon körültem!

Bú, halál?... Nem kell'nek.

Hol van a hatalmad,

Te sápasztó Halál?

Megtörik az erőd, sötét ígézeted

S aki uralmadnak vérrel véget vetett,

Kinek szent nevére megtörik a térded, -

S kit a nagy Mindenség királyának hirdet;

Tudd meg, - a Testvérem!

Az élet így ünnep! –

Kik Krisztus életét e földön megosztják,

Azoknak napjai már itt kis mennyország.”

Magyar József

Édesapám története

1945-öt írtunk, az ország épphogy túljutott a második világháború poklán. A Vörös Hadsereg katonái ekkor még nem a laktanyákban, hanem gyorsan összeütött kis barakkokban, a falvak mentén laktak, így volt ez Viszákon, az eldugott őrségi falucskában is.

A szabad rablás időszaka addigra nagyjából lezárult, ám a katonák időnként be-bejártak a faluba az innen-onnan elcsent áruk értékesítése végett. A rendet és a közbiztonságot az oroszok kérésére nagyapám szervezte meg a településen, mivel az első világháború alatt néhány évet hadifogságban töltött, és kiválóan megtanulta a nyelvet. Minden tizenhét és negyvenöt év közötti férfi be volt osztva rendfenntartó szolgálatra, amelyhez egy karabélyos puska is járt. Azon az emlékeztető vasárnapon édesapám - aki tizenkilenc éves volt ekkor - és egy másik falubeli ügyelt a rendre. A délelőtti csöndesen telt, ám ebéd közben váratlan esemény történt.

Félreverik a harangot

A kocsmáros úr lélekszakadva rontott be nagyapámékhoz, hogy négy orosz katona követeli tőle az árut. Lerohantak együtt a kocsmába, és megkezdődött az egyezkedés. Végül nagyapám győzködésére egy-egy liter borral továbbálltak, de amerre mentek, részegen randalíroztak, végül a civilek félreverték a harangot. Az egész falu kint állt az utcán, és gyanakodva figyelte a távozó menetet, melyet apámék kísértek.

Egyszer csak az egyik tatár kinézetű baka megállt, mint akinek a földbe gyökerezett a lába, és egy tapodtat sem volt hajlandó mozdulni. Apámék előbb békésen, majd egyre erősebben biztatták a távozásra, de az csak állt. Végül már a puskatussal kezdték lökdösni, mire emez hirtelen torkaszakadtából elkezdett üvölni a társai után. A három orosz visszaroht, a tatár kinézetű meg egyfolytában magyarázott. Édesapámék gyorsan felfogták, bár a nyelvet nem értették, hogy veszélybe került az életük. Hirtelen az orosz törzssörtemester lekapta a válláról a géppisztolyát, és úgy mellmagasságban apámra fogta. Ő azonnal rávetette magát a fegyverre, és lenyomta a csövét a föld felé. Persze az orosz sem engedte magát, és telelőtte apám combját. Közben néhány bátor falubeli férfi bekapcsolódott a heroikus küzdelembe. Szerencsére a többi orosz nál nem volt lőfegyver, így hamar fölénybe kerültek a mieink.

Élet-halál kérdés

Apám lőtt sebekből vérzett, csupa cafat és vér volt a ruhája. Hanyatt feküdt a földön, és éremlyegés környékezte. Tudta, hogy valamennyi időt eszméletlenül töltött. Tompa fáradtságot érzett, miközben keresztanyja némi rummal próbálta magához téríteni. Körülötte a falubeliek álltak riadtan, édesapja pedig aggódva figyelte fia minden tévő mozdatát és szavát. Néhány asszony próbálta bekötözni és megállítani a vérzést a szanitéc vezetésével.

A négy randalírozó orosz katonát közben lefegyverezték, sőt a falubeli legények agyba-főbe verték őket. Igazi lincshangulat alakult ki. A nagy kiabálásra és zűrzavarra mindenhol előtódultak az emberek. Az erdő felől is feltűnt egy lovas szekér, rajta egy orosz tiszttel és katonákkal.

- Mi történik itt, mi ez a zűrzavar? - harsogta fenyegetően a tiszt.

Nagyapám elkezdte mesélni, hogyan fajultak idáig az események. Amennyire a megvert és illuminált orosz bakáktól tellett, megpróbálták ők is elmondani, mi is történt. A tiszt számára hamar egyértelművé vált, hogy itt az ő emberei sértettek jogot.

- Miért akartátok lelőni ezt az embert? - kérdezte tőlük, ahogy apámra mutatott. Aztán talán a falubeliek mérgének levezetésére, talán apám kedvéért, de leginkább a beidegződött szovjet módszer hatására hirtelen így kezdett el kiabálni honfitársai felé:

- Megdöglötök, kutyák, hogy lejárattjátok a szovjet rendszert! Golyót röpitünk a kába fejetekbe!

Majd nagyapámhoz fordult, és így szólt:

- Kérdezze meg a sebesülttől, hogy akarja-e ezeknek a részes katonáknak az életét, illetve, hogy beszállítsuk-e a szekéren a kórházba?

Hirtelen édesapám kezébe lett letéve az ellenség sorsa. Feszült csend szállt le, várakozással tele. A falubeliek egymásnak sugták javaslataikat. A megvert oroszok félelmükben hallgattak, miközben az áldozat fejében visszhangzott a kérdés, és kavargtak a régi emlékek, olvasmányok. Mikor megáll az idő, a gondolat szárnyalni kezd. Egy másodperc alatt leperreg az ember előtt az élete, a főbb események szinte kézzelfogható közelségbe kerülnek. Apám arra gondolt, hogy amikor tizenkét éves fiúcska volt, örökre elveszítette azt, akit a legjobban szeretett: az édesanyját. Aztán eszébe jutott, amit a Bibliában olvasott: „Szeressétek ellenségeiteket!”, „... és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”.

Olyan hirtelen történt minden, jóformán felfogni sem lehetett, csak a fájdalom hasított bele élesen mindkét lábába. A kín nem késztette bosszúvágyra, érezte, hogy nem élhet vissza a kínalkozó lehetőséggel. Hiszen neki is megbocsátattak a vétkei.... Minden erejét összeszedte, hogy válaszolni tudjon. - Ne bántsák őket! Vége van a háborúnak és az édesanyjuk hazavárja őket. A falubeliek megköszönték az orosz tiszt jószágát, és a lovaskocsira rakva a sérültet elindultak a körmendi kórház felé.

Szívbe írt történelem

Estefelé megérkezett a szekér a kórházba, és kerítették egy fekhelyet a sebesültnek. Apám 5 hétig volt kórházban. A bal lábában négy lövés volt - ez jóval több golyót jelent! - a jobb lábában diónyi lyuk keletkezett. A bal lábban ideget szakítottak át a golyók, így soha többé nem lehetett olyan, mint amilyen előtte volt. Hatvanszázalékos rokkanttá vált az egyik pillanatról a másikra. Miután megműtötték az orvos jóindulatúan bízta: „Fiatalember! Nyugdíjas korra ne számíts, de azért ezzel a sebbel jó pár évig el lehet élni!” Szerencsére tévedett. Édesapám idén márciusban töltötte be a 87. évét.

Amikor visszatért szülőfalujába, mankóval sántikált szánalmasan. Sokszor szenvedett lábfájástól élete során, mégsem hallottam soha tőle, hogy szidta volna azt, aki ezt okozta neki. Egyszer, ahogy bicegett ide-oda a faluban, az egyik asszony átkozni kezdte azt az orosz, aki ezt tette vele, de ő védelmébe vette. Erre azt suttogetta a háta mögött, hogy kommunista lett a Laci...

Megbocsájtani valakinek, aki tönkretette az életemet? Igen. Bárkinek, bármiért. Számomra ez a legnagyobb tanulsága ennek a történetnek. Édesapám bicegő alakja ezt örökre a szívembe véste.

Orbán Dániel

Szeretet az őserdőben

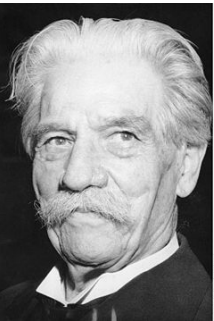
Albert Schweitzer közel negyven évet élt őserdőben. Saját kórházában ingyen gyógyította az erdő lakóit, a bennszülötteket, sőt a beteg állatokat is. Ő az egyetlen, s legnagyobb erőnyek tartotta, tanította az élet tiszteletét. Róla tudjuk, hogy a műtétek után az altatásból magukhoz térők fölé hajolt, megsimogatta az arcukat és nyugtatta őket:

- Ne félj, én vagyok a Fehér Doktor. Jézus küldött, hogy meggyógyulj!

Oly egyszerű: egy ember az őserdőbe megy, hívja a mindenkitől megvetett bennszülötteket, összeszedi a sérült állatokat és gyógyít a viszonzás reménye nélkül. Ott van, hogy enyhítse a szenvedést, visszaadja az egészséget. Szeret.

Oly „egyszerű”, amit tett, ám kevesen követhetik az őserdőbe, ráadásul nem is vagyunk orvosok. És akkor?

A Nagy Doktor szívében a szeretetet vitte. - Te hová viszed?

Kinek mondd (egyáltalán mered mondaní?): - Ne félj, én vagyok, akit Jézus küldött, hogy neked jobb legyen! Törődök veled, szeretlek, hogy szeress! - Ha ilyenek lennének, legalább néhányan, akkor otthon, a munkahelyen, a metrón, a templomban, bányában vagy éppen kórházban, bárhol megjelenne a szeretet, amint Albert Schweitzer által az őserdőben.

Mác Izván

Irma néni fikusza

Cegléd „mindenki Irma-nénije” megszokott otthonossággal lépett hivatalom körszobájába.

- Isten hozta, aranyos Irma-néni. Tessék helyet foglalni.
- Előbb fogja a virágot - mondta határozott hangján és egy cserépben fikuszt nyújtott felém. - Magának hoztam.
- Nagyon köszönöm. Asztalomra teszem, itt lesz előttem minden nap.
- Nem István, nem. Vigye haza. Magának hoztam az otthonába. Akarom, ott legyen. Tudja, mennyi évet éltem már, nem sok időm van. Ha majd otthonában ránéz, jussak eszébe.
- Még a síromhoz sem kell kijönnie - mondta most szelíden és gyermekszem tisztaságú szemével kutatva nézett, értem-e?
- Köszönöm, igazán köszönöm.

A fikusz ma is díszíti otthonunkat. Sírjához sem kell kimenem, hogy emlékezzek rá. Azt nem tudom, akkor látta-e szememben, mire gondoltam? Nem is gondolat volt az. Csodálat.

Csodálkoztam, hogy mily találekony a szeretet!

A fikusz is megszűnik egyszer, de a szeretet sohasem. Óh, mily ismerősként találkozunk egyszer majd odafenn?

Mác Izván

Miért?

„Épp egy csésze kávé vittem neki az ágyba”, mondja az aszszony, „jobban érezte magát. Mire odaértem, már halott volt. Pedig még oly fiatal!” Nap nap után, óráról órára, falvakban és városokban, nagy és kis utcákban, kórházakban és öregek ott-

honában, tanyákon és hátsó szobákban, vagy csak valahol az út szélén: emberek, akik mélységes fájdalomukban kezükkel eltakarják az arcukat, akiken úrrá lesz a szenvedés, akik kétségbeesetten sírnak a könyörtelen halál miatt. Mért az a sok fájdalom? Miért a bénulás? Miért a rák? Miért az eltorzulás? Miért a nyomorékká tevő baleset? Miért kell meghalni az élet hajnalán? Miért... miért... miért?

Kit kérdezek én itt? A tudományt? Valóban sokat tud, és a legapróbb részletig megvilágítja majd a kínjaim és a halál okát. De mit kezdek vajon ezzel a válasszal?

Ha a halottakra gondolok, a saját halálomra és az ártatlanok szenvedéseire, akkor rejtélyek állják utamat, titokba ütközöm. Elhatározhatom, hogy felejteni fogok, vagy nem gondolkozom tovább, vagy úgy teszek, mintha ez az egész nem foglalkoztatna.

Am amíg eszemnél és szívemnél vagyok, nem szabadulok a kérdésektől. És ha aztán eljön az óra, amikor nekem is le kell szállnom a szenvedés és a halál éjsztéjébe, semmi más kiút nem marad, mint az elfogadás.

Szeretném, ha imádkozni tudnék abban az órában, Istent tudnám hívni:

„Miért oltottad ki a napokat, melyeket magad gyújtottál?”

Biztos vagyok benne, hogy akkor a szívemmel olyan dolgokat látok meg, melyeket értelmemmel fel nem foghatok.

Isten - szeretet. Velem van. Szilárdan tart. Meg kell halnom, hogy örökké éljek a kiolthatatlan szeretetben.

Phil Bosmans

„Amit mi láttunk és hallottunk, hirdetjük nektek, hogy közösségben legyetek velünk.” (1 Ján 1,1)

A mag már csírázik...

Október 13-ára elkészült a Hajnal Zénó közösségi termünk. A munkálatok rohamtempóban, két hónap leforgása alatt zajlottak.

A terem megáldását szentmise előzte meg, ahol a feltűnően nagy létszám jelezte, hogy valami nagy eseményre várunk. A hívek között sok ismeretlen arc is feltűnt. Később megtudtam, ők Nagykanizsáról érkeztek. Ők is osztozni szerettek volna örömeinkben. Igen nagy esemény ez a nagyatádi ifjúság életében! Birtokba vehették a ministránsok, a hittanosok a közösségi termüket. A terem vidám színei, a sok-sok játék örömmel töltötte el valamennyiünk szívét. A fiatalság lelkesedését látva értettük meg igazán azt, hogy milyen égetően sürgős a mai ifjúságnak az összefogó erő a Jóisten közelségében.

A családi hangulatú ünnepség energiát és feltöltődést jelentett nekünk időseknek is. A gyerekzsivajtól hangos lett az öreg, elhanyagolt belsejű kolostor valamikori „kisebdlője”, a mostani Hajnal Zénó terem. Délután fél négykor fejeződött be az önfeledt játék és a felnöttek beszélgetése.

Az új terem megszületését átgondolva sokkal inkább érdekel a további sorsa, mint a kezdetének pontos datálása. Már az elkövetkezendő programokra várunk, amelyek folyamatosan ígérkeznek.

Igazából csak köszönetet szeretnék mondani: Istennek Lóránt atyáért, Lóránt atyának a terem létrehozásáért, a fáradtságos munkájáért, a híveknek a hozzáállásukért és a szeretetükért. A mag már észrevehetően csírázik.

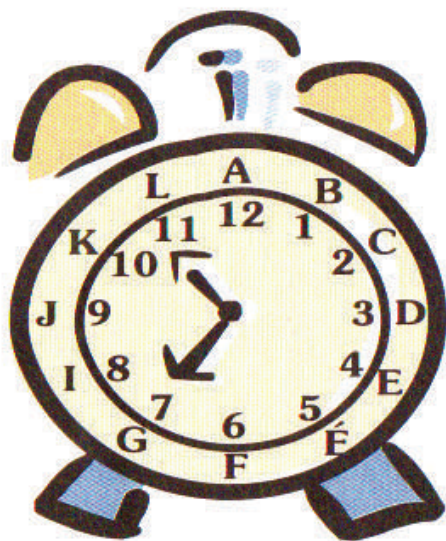
Vida Zoltánné

Gyermekolda

Rejtvény

Használd az órát a rejtvény megfejtéséhez!

17	23	21	10	17	5	7	4	17
----	----	----	----	----	---	---	---	----

20	9	14	13	13	12	13
----	---	----	----	----	----	----

17	23	21	11	4	18	13	4	18	4	10
----	----	----	----	---	----	----	---	----	---	----

Miénk immár a Hajnal Zénó terem

Nagy örömben volt részünk október 13-án, amikor Lóránt atya átadta nekünk a közösségi termet. A felnőttek finom süttel várták a vendégeket. Most kivételesen minket jobban érdekelték a közösségi teremben található játékos lehetőségek. Sorra kipróbáltuk a csocsó, a pingpong, és a biliárd asztalokat.

Jó volt órákon keresztül játszani, amiben eddig sajnos nem volt részem. Pihenést az jelentett, hogy az asztalon heverő kirakós játékokkal szórakoztam. Játék közben a Kanizsáról közénk érkezett Kása Barbara gitárjátékát hallhattuk. Szeretném, ha mindenki meglátná a közösségi termünket és átélhetné azt az érzést, amit én, amikor Lóránt atyával pingpongoztam vagy csocsóztam. Elhatároztam, hogy ezentúl többször eljövök ministrálni, hogy ezzel fejezhessem ki hálámat a Jóisten felé.

Szántó Zoli, Tarany

Játszani jó!

Nagy szél fúj azokra...

Körben kell ülni, egy valaki középen áll. Ő adja az instrukciókat: pl.: nagy szél fúj azokra, akiknek zöld szeme van. Akire jellemző, annak másik székre kell ülni, és a mellette levőre nem ülhet!

Szélvihar: mindenkinek helyet kell változtatnia.

Ministránsok kirándulása november 16-án!

Ezúttal titeket szólítunk meg, kedves ministráns barátaink. Ti, akik az oltár szolgálatát is vállaljátok, különösen is kedvesek vagytok Jézusunk előtt.

Szorgalmatok jutalma egy őszi, s majdan egy téli kirándulás lesz. November 16-án szombaton reggel 8 órakor indul a buszunk a templom elől. Célba vesszük a Pécs melletti Jakab hegyet. Az erőt próbáló túra után fenséges látvány tárul majd a szemetek elé.

A hegyen elköltjük a hozott hazait, majd a kolostorromok megtekintése és játék után hazaindulunk. Hazafelé megállunk Szigetváron, ahol fakultatív program vár rátok. Vagy megmártóztok az ottani fedett fürdőben, vagy a várat nézitek meg kívül-belül és hogy valamit viszszaadjátok a történelmi miliőből, még meg is ostromolhatjátok.

Este 6 órára érkezünk majd vissza a templomhoz remélhetőleg jóleső fáradtsággal és sok-sok élménnyel.

Várunk!

Könyv-ajánló

Egy regény, mely térdre kényszerít

A népszerű amerikai író nő Francine Rivers neve egyre ismerősebben cseng a magyar olvasók között is. A kegyelem vonala és a Bátorság fiai című nagy sikerű könyvsorozat után egy újabb lebilincselően izgalmas regény jelent meg tőle magyarul. A Megváltó szeretetre – mely 1991-ben látott először napvilágot – az amerikai bestsellerírónő a szívéhez legközelebb álló könyvként tekint. Nem véletlenül...

Az addig csupán „világi” kiadóknak dolgozó és romantikus regényeket publikáló Rivers így vall a mű jelentőségéről: „A legkedvesebb könyvemnek a Megváltó szeretetet tartom. Megtért keresztényként ezt írtam először, így egyfajta hitvallásommá is vált, továbbá ez volt a legizgalmasabb év, amelyet egy könyv alkotásával töltöttem.”

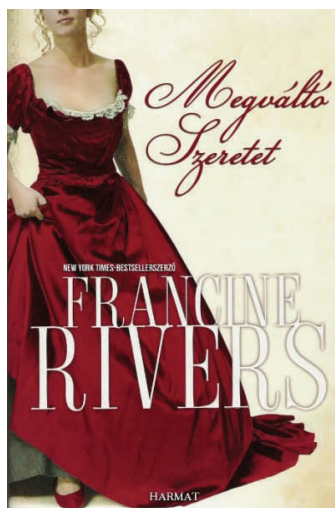
Ozeás próféta történetének modern kori parafrázisa az 1850-es évek Kaliforniájába kalauzolja az olvasókat. Az amerikai aranyvidéken járunk, ahol a férfiak eladják a lelküket egy zsák aranyért, a nők pedig testüket bocsátják áruba, hogy legyen egy hely, ahol álomra hajthatják a fejüket. Michael Hosea, az egyszerű farmer megpillantja az utcán sétáló, angyali szépségű Angelt, aki a Hercegnő vezette nyilvánosházban dolgozik. A férfit megigézi a látvány: úgy érzi, az ő feladata megmenteni a kiszolgáltatott lány életét és lelkét. Egy majdnem végzetes, katasztrófába torkolló éjszaka során Michael kimenti Angelt a madám karmai közül, feleségül veszi és magával viszi a farmjára, hogy új életet kezdhesse. Tetteivel és feltétel nélküli szeretetével szép lassan, napról napra dönti le a nő keserű ellenállását, míg végül Angel szíve – akarata ellenére – Michael felé fordul. Az ismeretlen érzések tengerében azonban újra és újra felcsapnak a múlt kísértő hullámai, így a lány végül mégis a menekülést választja. Menekülést a sötétbe, az igazság elől... A Megváltó szeretet az ember és Isten között húzódó párbeszéd gyönyörű allegóriája. Ahogyan egykor

Gómer és Ozeás kapcsolata Izrael Istentől való elfordulását jelképezte, ugyanígy utal Angel és Michael története az Istentől eltávolodó ember örök képére. A nyolcévesen prostitúcióra kényszerített, folytonos kétségek és fájdalmak között hánykódón Angel személyével szemben Michael Hosea idealizált alakja az isteni megbocsátás állandóságát jeleníti meg. A nő jellemfejlődése során viszont finoman kirajzolódik egy ív, amely elgondolkodásra kényszeríti az olvasót. „Ami történt, az megtörtént. Bennem van, kőbe vésve.” – vallja Angel többször is a történet során, ám a könyv végére vele együtt mi is megértjük, hogyan szabadulhat fel és születhet újjá – az isteni és emberi szeretetben feloldódva a múlt által megkötözött lélek. A tükörbe pillantás, vagyis az önmagunkkal és a tetteink következményeivel való szembenézés küzdelmes folyamatát mutatja be Angel története.

Francine Rivers ebben a regényében is egyszerre mesél és tanít, megigézi a lelkünk, miközben történelmi időutazásra invitál bennünket. Amy Grant Grammy-díjas amerikai énekesnő a következőképpen fogalmazta meg a Megváltó szeretetet körüllegő varázst: „A regényből áradó igazság szinte a térdemre kényszerített. Miután letettem a könyvet, úgy érzem, hogy az olvasása során egészen más emberré váltam.” Nem csoda tehát, hogy a mű 2005-ben megkapta a több mint félmillió példányban eladott keresztény regényeknek járó ECPA Arany Könyv Díjat, 2009-ben pedig – az egymillió határt átlépve – Platina Könyv Díjban is részesült.

A Megváltó Szeretet lebilincselő történetvezetésével és szerethető karaktereivel valóban letehetetlen olvasmánnyá válhat a végtelennek tűnő nyári (és téli esték – a szerk.) során. És az sem árt, ha belenézünk az általa elénekelt tükörbe.

Györi Anna

Nyugtalan vagy ma? Programozd gondolataidba ezeket az ígéreteket!

Még jobb, ha leírod, és mindenhol magaddal viszed, és rendszeresen elolvasod őket:

- 1) „Legyetek erősek és bátrak, ne féljete, és ne rettegjete... mert velünk van... Istenünk, az Úr, aki megsegít bennünket” (2 Krón 32,7-8).
- 2) „De téged megmentelek... így szól az Úr, és nem kerül sz azoknak az embereknek a kezébe, akiktől iszonyodsz” (Jer 39,17).
- 3) „Ne félj... Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodor- nak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg” (1z 43,1-2).
- 4) „Ne féljete, és ne rettegjete... mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené” (2 Krón 20,15).
- 5) „A világon nyomorúságatok van, de bízzatok: én legyőztem a világot” (Jn 16,33).
- 6) „Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, Uram, hogy biztonságban élhessek!” (Zsolt 4,9).
- 7) „Akik az Úrhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimenti őket minden bajból” (Zsolt 34,18).
- 8) „Akkor majd bízol, mert lesz reménységed, körül nézel és nyugodtan lefekszel” (Jób 11,18).
- 9) „Harcolni fognak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek: megsegítlek és megmentelek - így szól az Úr” (Jer 15,20).
- 10) „Sem a ma félelmei... sem a holnap miatti aggodalmak... még a pokol hatalmai sem... a teremtett világban semmi sem választhat el minket az Isten szeretetétől” (Róm 8,38-39).
- 11) „Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram, azokat, akik hozzád folyamodnak” (Zsolt 9,11).
- 12) „Az Úr a te őriződ, az Úr a te oltalmad jobb kezéd felől... megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőrzi az Úr jártodban-keltesben, most és mindenkor” (Zsolt 121,5-8).

Mai Ige * Bob Gass.

Családi kuckó

Folyton ölik egymást!

„Add vissza azonnal, az az enyém! Anya, már megint elvette! Légy szíves, szólj rá! Annyira utállak! Soha többé nem játszom veled!” Az olvasók többségének bizonyára ismerősen csengenek ezek a mondatok, hiszen ahol egynél több gyerek nevelkedik egy családban, óhatatlanul előfordulnak hasonló perpatvarok. A kérdés az, hogy hol a határ: meddig tekinthetjük a testvérek közötti konfliktusokat elfogadhatónak, illetve mikor kell arra gondolnunk, hogy valami nagyon elcsúszott ezen a téren, ezért tennünk kell valamit?

A válasz erre a kérdésre sem egyszerű, hiszen ahány család, majdnem annyiféle a benne élők vérmérséklete, tűrés-határa, és mások az elfogadható viselkedés kritériumai. Előljáróban fontos leszögezni, hogy nincs olyan család, ahol a gyerekek ne kerülnének legalább időnként összetűzésbe egymással, ne lennének nézeteltéréseik, ne ütköznének az érdekeik. Ha olyan szülői beszámolót hallunk, amely ezt kétségbe vonná, azt biztos, hogy fenntartásokkal kell kezelnünk. Talán az ikrek - és esetenként a minimális korkülönbséggel született testvérek - között ritkábbak a konfliktusok. Ez egyrészt a szoros kötődéssel, másrészt a rivalizálás jóval alacsonyabb fokával magyarázható. Ők ugyanis születésüktől fogva tapasztalják, hogy a szülők törődése megoszlik kettejük között, azért nem jellemző, hogy féltékenyek lennének a másikra. Nem akarják minduntalan magukra irányítani a felnőtt figyelmét, hiszen rajtuk kívül egymásra is támaszkodhatnak.

Hagyjuk az „egyenlősdit”!

Ezzel szemben, ha legalább két-három év korkülönbség van a testvérek között, sokkal könnyebben megbomlik az összhang, és gyakori a szülők figyelméért vívott harc. A csemeték hajlamosak méregetni, ki mit kap, ki mellé állnak a felnőttek egy-egy vita kapcsán. Ha a szülő mindig igyekszik igazságot szolgáltatni, és hangsúlyozza az „egyenlősdit” (például azzal, hogy mindig egyforma ajándékokat vesz), csak azt éri el, hogy a gyerekei egyre érzékenyebben fognak reagálni, és még inkább kiéleződnek a konfliktusok.

Különböző gyerekekhez ugyanis nem lehet teljesen azonos módon viszonyulni, de nem is kell. Nem egyformán kell szeretni őket, hanem mindegyiket a maga módján, a saját szeretetnyelvén - ahogyan Gary Chapman és Ross Campbell is írja a Gyerekekre hangolva című könyvben.

Apropó: kell. Sokszor elhangzik a szülők szájából, hogy „a testvéredet szeretned kell”. Nos, a szeretet nem olyasmi, amit meg lehet követelni. Normális családi viszonyok között a testvéri kötődés magától kialakul anélkül, hogy ezt hangsúlyozni kellene. Sőt ha valaki folyton ezzel a követeléssel találja szemben magát, könnyen lehet, hogy a viselkedése az ellenkezőjére fordul. A szeretetet ne követeljük meg tehát, fogadjuk el, ha aktuálisan „utálják” egymást, hiszen tudjuk, hogy néha elég pár perc, hogy elfelejtsék a sérelmeiket, és újra önfeloldottan játszanak együtt.

Beavatkozzunk vagy ne?

Mikor kell beavatkozni a testvérek közötti csatába? -

kérdezik gyakran a szülők. Véleményem szerint jó, ha csemetéink megszokják, hogy maguk rendezzék a konfliktusaikat, és nem szaladnak a szülőhöz, hogy ő tegyen igazságot közöttük. Érdemes egészen kicsi kortól arra nevelnünk a gyerekeinket, hogy próbáljanak egyezsége jutni. Csak akkor avatkozzunk be, ha elharapóznak az indulatok (megütik egymást, vagy csúnyán beszélnek egymással). A célunk nem az, hogy ne legyenek viták közöttük - különösen nem annak árán, hogy az egyik gyerek uralkodni kezd a másik fölött, aki így mindig enged. Ahogyan a házastársak között, úgy a testvérek viszonylatában is az a jó, ha mindenki hangot adhat a véleményének, és van esély a kompromisszumra.

Persze így is gyakran előfordul, hogy a gyermekeinknek nem sikerül közös nevezőre jutniuk, és muszáj „döntőbíróvá” válnunk. Ilyenkor az a legfontosabb, hogy az előbb említett szempontok szerint mintát tudjunk nyújtani arról, hogyan lehet értelmes vitát folytatni egymással. Ugyanakkor tegyük szövé, ha valamelyikük átlépte az elfogadhatóság határát akár szóban, akár tetteiben. Szükség esetén fegyelmezési céllal el is különíthetjük a civakodókat, amíg le nem nyugszanak a kedélyek. A bocsánatkérést ne erőltessük: ha nem belső indítatásból hangzik el, nincs sok értelme.

Ha muszáj lépni

Abban az esetben, ha a testvérek közötti harcok nemcsak elvétele fordulnak elő, hanem elviselhetetlenné válnak, érdemes átgondolnunk, mi bújhat meg e mögött. Talán valamelyik gyerekünk úgy érzi, hogy háttérbe szorul, nem kap elegendő figyelmet, s ezt ily módon próbálja kivívni magának? Esetleg van valami ki nem mondott feszültség, amely rendszeresen a testvérek vitájában tör a felszínre? Jó, ha vagyunk olyan viszonyban a gyerekeinkkel, hogy velük is tudunk őszintén beszélni ezekről, és ők meg merik osztani velünk az érzéseiket! Nagyon fontos, hogy mindig hallgassuk meg őket, és ne bagatellizáljuk a témát! Ami nekünk semmiségnek tűnik, az számukra komoly fájdalom forrása lehet. Hallgassuk meg, fogadjuk el az érzéseiket, és ahelyett hogy rögtön tanácsokat osztogatnánk, inkább abban segítsük őket, hogy maguk találjanak utat a problémák megoldásához. Jól jöhet ilyenkor egyfajta családi „kupaktanács” is, amikor mindenki elmondhatja, mit gondol, mit érez, és mit tudna tenni ő maga annak érdekében, hogy a kialakult helyzet megváltozzon.

Szükség esetén, ha a családon belül nem sikerül eredményre jutnunk, forduljunk bizalommal pszichológushoz, aki segítségünkre lehet a testvérharcok háttérének feltárásában és a konfliktusok rendezéséhez vezető út megtalálásában is.

Rácz Tímea (www.tanacsadopszichologus.hu)

Létezhet-e tudományos bizonyíték a mennyországról?

A híres idegsebész túléli a „halált”

Hívó vagy nem hívó valaki, azt hiszem, nem túlzás azt állítani, hogy a legtöbb 21. századi ember modern tudományos világképpel rendelkezik. (Annak ellenére így van ez, hogy a posztmodern filozófia és gondolkodásmód erősen megkérdőjelezte a tudomány „mindenhatóságát”.) Szinte mindannyiunkban ott sugdos egy hang, és körülbelül ezt mondja: akármit mond is a Biblia, akármit mondanak is a misztikusok és a szentek, akármit mond is az egyház és a keresztény hagyomány, az a bombabiztos igazság, ami tudományosan bizonyítható vagy ami ésszel belátható. Egy másik megközelítése a tudományos igazságnak, vélik ma is sokan, hogy az „objektív”.

Mit is jelent pontosan ez a fogalom? Szigorú értelemben olyan tudást, ismeretet jelent/ene, amely teljesen független az ismeretszerző emberi személytől. Olyan tudást, amely nem az én vágyaimon, érzelmeimen, tökéletlenségemen szűrődik át, olyan ismeretet, amelyet mindezek a „szubjektív” (szubjektív = az objektív ellentéte) tényezők nem ferditenek el. Ilyen kiindulópontból persze a vallási igazságok, tapasztalatok nem is számítanak igazságoknak. Később rátértek arra, hogy miért tarthatatlan az „objektivitásnak” ez a követelménye, és miért „reduktív”, vagyis korlátozott az ilyen gondolkodás. Most csak annyit, hogy bár nagyon problematikus ilyen, úgynevezett „tudományos” alapon, és csakis így közelíteni a valósághoz, főleg a spirituális, transzcendens valósághoz, újra és újra azt látjuk, hogy óriási rá a készlet. A modern ember szíve mélyén nagyon igényli ezt, ugyanis körülbelül a felvilágosodás (17–18. század) óta a természettudomány kizárólagos igényét sulykolja bele az európai kultúra.

Mondok egyházon belüli és világi példát is erre. Nagyon furcsán fog hangozni, de a fundamentalista hívők például teljes mértékben foglyai a tudományos világképnek. Ők azok, akik nem hajlandók tudomásul venni a Szentírásban az emberi, esendő tényezőt, és úgy tekintenek a bibliai szerzőkre, mint holmi szent diktafonokra, akik automatikusan rögzítették az isteni üzenetet. Azért gondolkodnak így, mert arra vágnak, hogy az isteni üzenet teljesen „objektív”, embertől független, tévedhetetlen legyen. És azt feltételezik, hogy ha a Biblia „objektív” igaz, akkor minden, ami benne van, természettudományosan is helytálló. Ez olykor groteszk méreteket ölthet. Volt a kezembem olyan könyv, amely hosszú oldalakon magyarázta és bizonyította, hogy a Jób könyvében található szép természeti leírások (például: „fellegekbe zárta a vizeket”) mennyire nagyon helytállóak természettudományos szempontból. Tehát, ha ez nem tudatosul is, számukra is a tudományos igazság az egyetlen igazság.

Világi példám, amely egészen friss, érdekesítő párhuzamot mutat ezzel. Nyáron Magyarországon is megjelent egy amerikai bestseller, egy klinikai halálból visszatért orvos története, amely a következő bombasztikus címet viseli: A mennyország létezik. Az eredeti cím még sokatmondóbb, szó szerint lefordítva: „A mennyország bizonyítéka.” (Proof of Heaven.) Szerzője, Eben Alexander híres idegsebész, aki a Duke Egyetem orvosi karán szerzett diplomát 1980-ban, és tizenöt évig dolgozott a Harvard orvosi karán, illetve kórházi praxist is folytatott. Beszámolója, mint írja, azért egyedi, mert neurológusként képes tudományos szakértelemmel és objektivitással képes közelíteni saját halálközeli élményéhez.

Alexander ugyanis egy súlyos bak-

teriális agyhártyagyulladás következtében hét napig mélykómában feküdt, melynek során kollégái feljegyzései szerint a magasabb emberi funkciókért felelős agykéreg tevékenysége teljesen leállt. (Részletesebb összefoglalást erről lásd például itt: http://index.hu/tudomany/altudomany/2013/03/13/tulette_az_agyhalalt_es_talalkozott_istennel/) Azt írja, ilyen hosszú ideig tartó kómából jelenlegi tudományos ismereteink szerint szinte lehetetlen visszatérni, sőt, egy-két nap után már olyan súlyosan károsodik az agy, hogy aki mégis felébred, valószínűleg egész hátralévő életében vegetálni fog. Am ezalatt az orvos igen mély spirituális élményeket élt át: hosszú utazást tett, a melynek során találkozott Istennel, aki feltétlen szeretetéről biztosította. A korábban mélyen szkeptikus, szinte ateista tudós istenhívőként tért vissza az életbe. „A felismerések azonnal jöttek létre bennem, nem kellett felfognom és megemésztetnem őket. A tudás azonnal és örökre eltárolódott bennem, memorizálás nélkül. Nem halványodott el, ahogyan a hétköznapi információk szoktak, és a mai napig teljes egészében a birtokomban van, sokkal tisztábban, mint mindaz, amit évekig tanultam az iskolában” (56. o., fordította Farkas Veronika).

Vitathatatlan, hogy Alexander „látó” emberré vált. Azt látta „döbbenetes élességgel és vibráló gazdagsággal”, hogy a világegyetem végtelenül tágasabb, több, csodálatosabb, mint ahogy mi, átlagemberek azt érzékeljük, hogy a személyes és feltétlen szeretet a mindenséget igazgató legfőbb erő, és ez teljesen felforgatta értékrendjét, világképét. Számunkra a fő kérdés most az: mi teszi élményeit „valóságossá”? Vajon annyira fontos

bebizonyítani, hogy Alexander ezalatt úgy-mond „halott” volt, nem működött az agya? Alexander eddig – sok természettudóssal egyetértésben – úgy gondolta, hogy az emberi tudat az agy fizikai folyamatainak terméke, sőt, mellékterméke, most azonban, írja, kiderült, hogy a tudat máshonnan származik, túléli a saját halálunkat. És ez valóban fontosnak és megnyugtatónak hangzik: ha leáll az agyunk, vagyis meghalunk, a tudatosságunk nem hal meg velünk együtt. Vagyis azt állítja, tudományos bizonyítéka van arra, hogy a tudat spirituális valóság, Istentől származik, így túléli biológiai halálunkat.

Alexander azonban óriási önellentmondásba keveredik. Azt szeretné bizonyítani, tudományos érveléssel, hogy a valóság túlmegegy azon, amit a tudományos megismerés megragadhat. Ennek a tudásnak, amit ő szerzett, bizonygatja, semmi köze az ő biológiai agyműködéséhez, és erre bizonyítékokat sorol fel, elemelve saját kómáját, és kiszűrve minden magyarázati lehetőséget. Megpróbálja élményeit teljesen „objektívként” feltüntetni – szemlátomást az a valóságos öszerinte, amit nem az emberi agy produkált biológiailag. Igazából itt ugye előállt a tiszta, ezer százalékos objektivitás, jobb, mint a szent diktafon vagy a közvetlen mennyei jelenés. Halott volt, tehát biztosan nem ő találta ki mindezt.

Két nagy baj van ezzel. Az első az, hogy azonnal elkezdődik a vita, és más tudósok máshogy fogják gondolni. Az ismert ateista tudós, Sam Harris véleménye szerint Alexander érvelése tudományos kritériumok szerint nem állja meg a helyét, és egyáltalán nem tekinthető bizonyítottnak, hogy az agykéreg tevékenysége leállt. Itt olvasható: <http://www.samharris.org/blog/item/science-on-the-brink-of-death>. Ha elfogadjuk a definíciót, hogy a halál akkor halál, ha végleges, akkor ebből az következik, hogy Alexander nem a halál állapotában volt, vagyis – talán általunk még nem ismert módon – mégiscsak a saját agya „produkálta” élményeit. Továbbá nem kell ahhoz Sam Harris, hogy felvetődjön a legalapvetőbb kétely. Amit Alexander elmondott, leírt a könyvében, végül is ébredése után, a saját elmetevékenysége, agya révén juttatta el hozzánk. Ha agykérgi működése leállt volna, akkor nem is emlékezhetne élményeire. Ahogy arról beszélgetünk, töprengünk, sem ő, sem senki nem tudja kikapcsolni a saját agyműködését. Nem tudjuk létrehozni a tiszta objektivitást, nem tudjuk lekapcsolni saját magunkat, mondhatni. Már is csapdába esett az a „hívó”, aki hitét ilyesmire alapozta.

És ez visz vissza a kiindulópontoz. A huszadik század második felében (de már korábban is) számos bölcselelő, tudományfilozófus, természettudós megkérdőjelezte a tiszta objektivitás követelményét. Kimutatták, hogy minden tudás emberi, azaz szubjektív tudás. Rájöttek, hogy a legszigorúbb tudományos megfigyelésben és kísérletben is a megfigyelő és a kísérletet végző személy maga elkerülhetetlenül befolyásolja az eredményt. *Folyt.* ➔

Folytatás a 12. oldalról

Mások rámutattak, hogy a tudomány műveléséhez is hit kell (például a magyar származású Polányi Mihály) – és hogy minden tudományterület elfogad jó néhány bizonyíthatatlan, hitre alapuló axiómát, alapvetve ahhoz, hogy egyáltalán működhessen.

Ma már egyre inkább elfogadott, hogy a nem szigorúan „tudományos”, hanem a közösségi tudás, a közös emberi tapasztalatból származó áthagyományozott tudás – így természetesen a vallási hagyomány is – tudásnak tekinthető (a nagy német bölcsele, Hans Georg Gadamer gondolatai a legjelentősebbek talán ebben témában).

Nem kell tehát vulgártudományos értelemben „objektív” bizonyítékokat keresgelnünk. A keresztyén tanítás szerint Isten mindig is az emberi tudat közvetítésével, tökéletlen csatornákon keresztül nyilatkozik meg. Ő maga is emberré lett. Minden, amit az Istentől tudunk, biológiai agyunkon keresztül érkezik hozzánk. Elégedjünk meg ennyivel.

Tóth Sára

Ferenc pápa hatására még a zsinagógák is jobban megteltek

„Ferenc pápa sok emberben újraélesztette a vallásosságot, még a zsinagógák is jobban megteltek” – Abraham Skorka argentin rabbi nyilatkozott ezekkel a szavakkal a L'Osservatore Romano napilapban.

Skorka rabbi részt vett a Sant'Egidio közösség által rendezett nemzetközi vallásközi találkozón, amelyre Rómában került sor szeptember 29. és október 1. között. A Szentatyai habozás nélkül meghívta, hogy legyen a Szent Márta-ház vendége.

„Amióta pápa lett, semmit sem változott. Továbbra is kitart eddigi gondolatai és viselkedési formái mellett” – mondta az argentin rabbi. Így folytatta: „olyan emberről van szó, aki rendkívül erős erkölcsi és spirituális dimenzióval rendelkezik. Olyan vallási vezető, akiben az egész világ megbízhat, aki képes arra, hogy egyetemesen átadja a remény erőteljes üzenetét. A vallásosság fogalma egy corpusba zár szokásokat, törvényeket, hagyományokat, a történelmet, és mindezt átadja egyik nemzedékről a másikra.

A lámpa üvegét nevezzük vallásnak, a lámpa tüzet nevezzük vallásosságnak. Bergoglio pápa olyan személy, aki gondosan őrzi a lámpa üvegét, és nagyon hagyományosan gondolkodik, ugyanakkor tudja, hogy a vallás vallásosság nélkül nem vezet sehová sem. A párbeszéd a kulcsa annak, hogy a világ megvalósíthassa a békét.”

Természetesen különleges kapcsolat fűzi egymáshoz a zsidókat és a keresztényeket, mint ahogy ezt a zsinati dokumentum, a Nostra aetate is megállapítja – folytatja az argentin rabbi. A zsidóság a kereszténység alapja, történelmük pedig találkozásokból és összecsapásokból áll. A párbeszédet mindenképpen helyre kell állítani – olvassuk Abraham Skorka argentin rabbi szavait a L'Osservatore Romano vatikáni napilapban.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

JÉZUS KRISZTUS

Király,

ki feltakart piros szíveddel állsz a vérző föld felett,

Míg mélye még félígcsitult világrengek forradalmas émelésétől

Embertelen görcsökben hánytorg,

S lábad körül az összevissza tipratott világmezőn

Véresre-rázott emberszív-rögök vonaglanak:

Krisztus-Király,

Egyetlen álló tiszta Csend a kábító hullámverésben,

Egyetlen élő Fény az érthetetlen örvény éjjelében,

Krisztus-Király, hozzád jövünk,

A mélységből kiáltunk hozzád.

Hajolj le hozzánk, halld az emberszívek sápadt kórusát,

Ezerszeres sirámmal vulkánlik feléd

Emberbűn, emberörület és embergyöt-relem.

Irgalmaz nekünk, Irgalom!

Mi már magunknak irgalmazni nem tudunk.

Szív, egyetlen Király,

Fordíts meg minket és ömöld belénk

Megváltó véred életsongító tüzet.

Ki úr vagy miriárdnyi mérhetetlen nagyvilágokon,

Építsd fel pártos szíveink kövéből Emberországod templomát.

Emeld fel, ó Király, a koszorús keresztet,

S a keresztben az örök halmok óhaját,

A mindenség rejtelmes Fókuszát,

A minden-szív sugárzó Mágnesét.

Amelyben egy titokba forrt

A Végtelenség és a húsos ember,

Gyémánt végzet és anyás irgalom,

És mindöröktől minden szeretet.

Ó Szív

Király Szív, ki úr vagy, és mindenséget mozdulatlan moztogatsz,

És mégis egy vagy miközülünk,

Testvér és kisdéd és jegyes,

Meleg, piros bor s fehér, lágy kenyér;

Ki most se nézed ráncba-vont homlok megett

ítélkező Király-bosszával

Halálba-táncos forgatag futásunk:

De mint az édes anyaszem

Simogató szigorral várja végig

A tehetetlen gyerektorzékolást,

És korholása csókot ígér és büntetése is becéz:

Úgy vársz reánk, úgy hívsz magadhoz,

úgy ölelsz:

Öleld magadhoz ezt az örült századot:

A kisdédéért, akiket szeretsz,

A Magvakért, melyek mozdulnak a mélyben

S a rothadás csíráztató setét ölen

Tisztább tavasznak pattogják ígéretét,

Mert sejtjeikben napbanéző, hozzád húzó

emberöszön énekel:

Légy jó hozzájuk, keltető Nap,

Ősmeleg!

Hadd bontsa fel rózsás fejét az új kelet,

Fagyott földünket hadd koszorúzza új kalász,

Hadd hullámozza ég felé megint a föld

Az ezredeknek ösdalát:

A nagy Ki-

rállynak,

kinek minden él,

A jó Királynak,

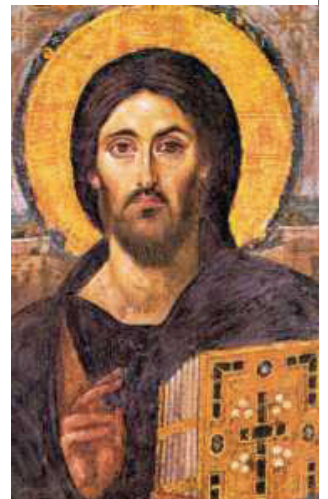
kiből minden él,

A Szív-

Királynak,

kiben minden él.

(Sík Sándor)

A buddhizmus nem ismeri Isten szeretetét

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő Egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16)

Az otthon töltött szabadság után visszatérőben egy Indiába kiutazó misszionárius olyan hajón utazott, amely kikötött India előtt az egyik nagy szigeten. Az utasok körutazáson vettek részt, és sokat akartak látni Kelet-Ázsia világából. Ennek során a hajón tartózkodó társaság többek között egy ismert és híres buddhista kolostort is felkeresett.

Mivel a misszionárius buddhisták között végezte szolgálatát, ő is csatlakozott hozzájuk, és látott valamit, ami eddig még sohasem tűnt fel neki, pedig már régóta hirdette Indiában az evangéliumot. A hatalmas Buddha-alak, amely a templom közepén trónolt, szétlapított és összetört embereken ült! Iszonyatos látvány volt, ahogyan ez a kolosszus szó szerint szétnyomta maga alatt emberi testek ezreit. Arra a kérdésre, hogy ennek a Buddha-ábrázolásnak mi a jelentése, a vezető szerzetes ezt válaszolta neki: „Ezek a bűnösök, akiket Buddha megvet, és ezért széttapossa őket!”

Ez teljesen jellemző az úgynevezett világvallásokra nézve. A világ egyetlen vallásában sem létezik a szeretet Istene. A legelterjedtebb vallásokban, mint amilyen az iszlám, a buddhizmus és a többi, sem ismernek olyan istent, aki szereti az embereket. Ellenkezőleg! Minden isten- és bálványképzelésben csak haragvó és ke-

gyetlen isten található, aki megbünteti az embereket, és akit sok és nagy áldozattal kell kiengesztelni, és jóságosra hangolni. Aki például csak valamennyire is ismeri az iszlám történetét és tanítását, az tudja, milyen kegyetlen és szívtelen vallás ez.

Minden emberi vallás a bűnös ember vallásos kényszerképzelete az Istenről. Az elbukott emberek azt, ami bennük van, kivetítik Istenre. Mivel azonban az Istentől elszakadt és a bűn rabszolgaságában nyögő emberben csak gyűlölet, hazugság, halál és pusztulás van, mindent, ami a saját elvesztett szívében van, átviszi az élő Istenre. Ezáltal jut el azután egy ilyen utálatos és ördögi istenes bálványképhez, mint amilyen a haragvó Isten, aki megveti és széttapossa az embereket. A buddhizmus pedig véső soron egy személyes isten nélküli vallás. Ilyen mélyre süllyedt az ember! A Róma 1,18-32-ben a Szentírás világos és félreérthetetlen szavakkal mutat rá arra, hogyan változtatta át a bűnös ember Isten dicsőségét bálványimádássá - és az idő múlásával hogyan megy ebben egyre jobban tönkre!

A Biblia a világ üdvösségének egyetlen forrásaként a szeretet Istent ismeri. Különösen az Ószövetség beszél egy olyan Istenről, aki szereti az embereket, népét, Izraelt különösen is. Az Újszövetségben viszont Istennek az Ószövetségben csupán árnyékszerűen kijelentett szeretete az Ő Fiában, Jézus Krisztusban lényegi valósággá lett. Ezért a János 3,16 az egész Biblia legszebb és legcsodálatosabb verse.

Ország torta 2012 -egyszerűbben-

Hozzávalók: kb. 24 szelethez

Már csak a betöltés van hátra. A mákos piskótát vízszintesen 5 lapra vágjuk. (én csak 3 lapra vágom) és a töltelékét váltva a tortát megtöltjük.

A sorrend tészta – krém- tészta – alma – tészta (- krém- tészta – alma – krém –tészta burkolás)

A krémmel a torta tetejét és oldalát beburkoljuk, az oldalát kb a feléig felszórjuk mákkal és a cikkekre vágott almával díszítjük.

A tésztához:

20 dkg darált mák
15 dkg cukor
20 dkg liszt
1 tojás
3 dl tej
1 citrom leve és reszelt héja
1 tasak sütőpor

Elkészítés:

A tészta hozzávalóit tálba öntjük, és alaposan kikeverjük. Kivajazott lisztezett tortaformába öntjük és 180 C-fokos sütőben kb. 35 percig, tűpróbáig sütjük

A krémhez:

6 dl tej
13 dkg cukor
7 dkg kukorica keményítő (étkezési keményítő is jó)
3 tojás sárgája
1 vaníliás cukor
2,5 dl tejszín

Elkészítés:

A krémhez kevés tejjel simára keverjük a keményítőt és a tojások sárgáját. A maradék tejet a cukorral és a vaníliás cukorral felforraljuk, majd folyamatos keverés közben hozzáadjuk a keményítős keveréket, hagyjuk besűrűsödni. Kicsit szilárdabb krémet kapunk, mint általában, de így jó, mert a tejszín majd lazít rajta. Felverjük habnak a tejszint, és óvatosan hozzáadjuk a krémhez.

Az almás töltelék:

60 dkg reszelt alma
5 dkg vaj
5 dkg cukor
1 dkg őrölt fahéj
1 citrom
Kevés darált mák és egy alma a díszítéshez.

Elkészítés:

Az almatöltelékhez a lereszelt almát a cukorral, a citrom levével és a fahéjjal vajon megpároljuk, kihűtjük.

Rettegés és meg- rendülés

(gondolatok a sümegi lelki-
gyakorlatról)

A Sümegi Kegyetemplom mintegy előszobája számomra a mennynek, mert mi egyéb is a mennyország, mint Isten jelenléte. Itt mintha közelebb lennénk Hozzá! 3 nap a sümegi ferences kolostorban imádkozva, hallgatva, énekelve és figyelve az ima keretébe foglalt különleges élmény, mely általában 1 évig is erőt és örömet ad. A kolostor házfőnöke Barsi Balázs atya, itt él még Paskál és Márk atya, vendégként egy esztergomi diákfű is itt töltött 1 hónapot szorgalmasan tanulva a zsolozsma éneket és orgonakíséretét. A ferences testvérek maguk főznek, vásárolnak. Szegények, takarékoskodnak, de szívesen fogadják a vendégeket (Balázs atya mindig maga akarja cipelni a legnehezebb csomagomat, persze nem engedem). Világhírű bariton énekes is volt velünk, ajándéku két hangversenyt adott.

A kolostor napirendje egyszerű, mi ottlétünkön csatlakozunk és igazodunk ehhez: 7.30 laudes, 8.00 szentmise, 9.30-11.30 elmélkedés, előadás, 11.30 napközi imaóra, ebéd, pihenőidő, 15.30 újra elmélkedés, előadás, beszélgetés, majd 18.30 esti illetve befejező imaóra, vacsora és csönd „silentium”. Éjjel még virradat előtt félálomban lehetett hallani a szerzetes atyák zsolozsmáját, a szöveg nem volt érthető, de a távoli dallam mégis felemel, örömet, megnyugvást ad. Különleges öröm volt, hogy már második ízben voltam együtt egy-egy katolikus iskola teljes tanári karával lelkigyakorlaton. Ilyen lelki töltekezéssel bizonyosan könnyű tanári feladatok s a nevelés kihívásainak eleget tenni. Meggyőződésem, hogy ilyen pedagógusok másképp tanítanak és nevelnek, s talán ez reményt ad: a jövő nemzedékek jobbak lesznek mint a múltbéliek.

Második napunk estéjén Sümeg-csehibe, a Newman kápolnába mentünk fel néhány, sokszorosan túlterhelt autóval. Itt kaptunk egy kis koncertet s mondtuk közösen a nemrég elhunyt Udvardi Erzsébet festőművész különleges arany és ezüst festésű oltárképei előtt a rózsafü-

zért Márk atya vezetésével. Mi is énekelünk, majd sűrű sötétben lebotorkáltunk a hegyről, hogy azután a kolostorban figyelmeltetés nélkül is áhitatos csendben induljunk pihenőre.

Vasárnap reggel ágyat húztunk, becsomagoltunk és a 8 órai szentmisébe is belehallgattunk kicsit, majd egy kis elmélkedés és már gyakorolhattuk is a 10-es mise énekeit, amit kis cédulán mindenki megkapott. Nem a szokott dallamokat énekeltek, minden könyörgést állva hallgattunk, tömjénezés bejövételkor, evangélium olvasása előtt, ugyanúgy az égő gyertyák hordozása, a ministránsok szedték az adományokat. A szentmisét átszőtték a zsolozsmákból ismert gregorián dallamok, voltak latin nyelvű énekek (Tantum ergo, Salve Regina stb.). Mód volt térdepelve áldozni, ami gyermekkoromat idézte fel: milyen tömegben álltunk a rácsához áldozni, mindenki áldozott és térdelve, dugig volt a templom férfiakkal, nőkkel, gyermekes családokkal.

Mire megszokhattuk volna ezt az életet, amelyet a közel 3 évszázados ferences szerzetesek által lakott és a szentségre törekvő szellemükkel átitatott falak között éltünk, már mehettünk is ki a világba, haza.

Balázs atya elmélkedéseit leírni szinte lehetetlen és túlhaladná a cikk terjedelmét is. Néhány gondolat talán bemutatja különleges esze járását.

* Jézus testileg is itt van köztünk, de látni nem engedi magát, csupán az Oltáriszent-ségben a szentáldozáskor.
* Jákob lajtorjája jövendölés Krisztusról, ő vezet az égbe, az igazi életre („én vagyok az út” = lajtorja).
* A teremtéskori kegyelmi állapotot az ösbűn miatt elvesztettük s ha Isten nem lép velünk kapcsolatba, nem tudunk magunktól istengyeremmé válni.
* A világ ma is olyan, mint Noé idejében: harcos ateista vagy elfelejtkezik Istenről.
* Semleges álláspont nincs, csak általános felületes fecsegés, némelyeknél túlzott

pazarló jólét, így nem hallják Istent, kegyelmével sem tudnak élni.

*Elsőként Ádám rettegett a bűn miatt Istentől, mert tudatában volt vétkének. - életét kivéve – mindent hagyott elvenni Isten, amit tőle kapott és ekkor nyílt fel a szeme, hogy Isten szemével lássa önmagát, de ő nem rettegett, hanem megrendült.

*Mi nem hisszük el, hogy Isten szeret, csak a megszentelő kegyelem révén látjuk be, hogy semmiből lettünk és bűnösök vagyunk: ez a rettegés oka. Pedig Isten szereti az embert, a személyt, s ha ennek tudatában vagyunk, a rettegés megrendüléssé szelídül. Ma a társadalom sérült emberek sokasága, mert ha a lányokat szellemileg, erkölcsileg megrontják, az egész társadalom romlott lesz a megrontott anyai szeretet miatt. Kezelése a sérültnek Jézushoz vezetése, ima útján lehetséges, rá kell jönniük, hogy Isten nem a tulajdonságaikért szereti őket, hanem feltétel és nélkül a személyt szereti ingyenesen és elsőként. Az újszövetség a megrendült emberek sorsát mutatja be, ez nem érzelmi vihar, hanem a megtérésre való kegyelmi indítatás.

*Istenfélelem, amikor szeretetből igyekszünk, hogy ne bántsuk meg Őt. A megrendülés nem káros, sőt szükséges, hogy Isten jelenlétének tudatában éljünk. Az ember már csak olyan, hogy minden pillanatban saját kényelmét keresi, de a megrendült ember elfelejtkezik erről istenfélelmében. Önfegyelmzés mindig szükséges, ez maga a napi megtérés a szeretetért.

Végül néhány jellemző „aranyköpés” Balázs atyától:

* Isten mondja: akármilyen vagy, szeretlek.
* Isten háza az ég kapuja.
* Én vagyok aki vagyok, mindig veled vagyok és te az enyém vagy.
* Az ima fontos, még a imában is van kegyelmi.
* Nagyobb tett Istené lenni, mint Istenné lenni.
* Az ember a legintelligensebb lény, mert csak ő tud imádkozni.
* A világ nem Isten, nem tökéletes, de jó, mert Isten teremtette s Ő rosszat nem tesz.
* Kárhozát = örök magány és értelmetlenség.
* Mi nem lehetünk Istenné, alkotó hatalommal, a semmiből teremtő hatalommal nem rendelkezünk, de egy pillanat alatt önmagunk Istenévé válhatunk.

Foriánné dr. Lechner Éva

A titkos összeköttetés

Belegondoltak már, kedves Olvasók, hogy csodák százai vesznek körül nap mint nap minket? Vannak közöttük hangosabbak, megdöbbentőbbek – gyógyulások, pálfordulások, újrakezdések -, és akadnak csendesebbek, hétköznapiak is: gond nélküli hazaérkezések, sikeresen vett akadályok, hirtelen elpárolgó félelmek. Hány-szor csak az előbbieket vesszük észre! Pedig ezek is Istenünk gondviselő szeretetét hirdetik. Ne hagyjuk hát elillanni őket!

Miféle kötelékek létezhetnek egy alig négyéves fiúcska és a dél-franciaországi hegyimentő akciócsoporthoz? Szívesen elmesélem, ha valaki ebben a melegben egy kis hófödte kalandra vágyik.

Akkoriban nem laktunk messze Dél-Franciaországtól, így a nyári szabadságunkat ezen a csodás vidéken töltöttük. Miután kisátoroztuk magunkat néhány forró homokkal borított tengerparti kempingben, gyönyörködtünk a hatalmas öreg hajókban és az azürkék vízben, művészetté fejlesztett technikával betuszkoltuk hihetetlen mennyiségű felszerelésünket, valamint - akkor még csak- két fiúnkat a „sohanemelőnagy” autónkba és nekivágtunk a hegyeknek. A pálmákat és romantikus kövárosokat elhagyva estére a Mount Blanc lábainál álltunk elhűlve a havas hegyek látványától (és persze a hirtelen hideg estétől). Elfoglaltuk a helyünket az ifjúsági szálló öreg faházában, majd másnap bevettük magunkat a hegyekbe. Gyalogtúra, vasút, felvonó, gyalogtúra és máris 2525 méteres magasságból csodáltuk a felhők rejtélyes színeváltozásait. A gyerekek élvezték a szabadságot és a maroknyi köveket, mi a vad tájat és a madarak útját lestük.

Épp elindultunk volna a völgybe vezető ösvényen, amikor hirtelen elkomorodott az ég játéka. Egyszeriben a semmi-ből kerekedett sötét vihar zárt körül bennünket. Orkán erejű szél lökdösött, átláthatatlan esőfüggöny takarta el a világot előtőlünk. A gyerekeket felkapva a közeli menedékházba rohantunk, ahol addigra már népes csapat szárítkozott. Mi is elhelyezkedtünk, és a kis hátizsákunkból elő-

vettük a régi, mindig jókor jövő háztartási kekszet. Egy darabig izgatottan figyeltük a vihart, ám elfogyott a kekszünk és az elemek tombolása még mindig nem enyhült. Hamarosan a vízünk is elfogyott, de a helyzet továbbra sem javult. Órák teltek így el. Gyalog elindulni lehetetlen volt és tilos is. Ábel ekkora már elaludt az apukája ölében. Újabb idő elteltével közölték, hogy a villám belesapott a felvonóba, így hiába lett kicsit jobb az időjárás, azzal sem lehet elmenni. A 4 éves, ám már zsenge korában is igen praktikus gondolkodású Matyi ekkor turkálni kezdett kis hátizsákjában. Nézem, mit csinál. Előveszi a működésképtelen CB-t, amellyel játszani szokott, benyomja az „adás” gombot, és az eldugott menedékházból rezzenéstelen arccal hívja magyarul a helikopteres mentőket. Majd vár.

Kis idő múlva érdekes fejleményekre lettünk figyelmesek. Forralt bort és teát kezdtek osztani – ingyen. Aztán hirtelen kivágódott az ajtó. Két bukósiskos alak lépett be: „Helikopterrel fogjuk önöket leszállítani a völgybe” – aztán felénk intve folytatta: „Először a kisgyerekesek jöjjenek! A fejüket hajtás le, amikor a géphez mennek, a gyerekeket vegyék ölbe!” Pár perc múlva a menedékház már messze, a lábunk alatt imbolygott. A völgyben eszméltünk fel ámulatunkból, amikor Matyi a távolodó helikopter után nézve elégedetten megjegyezte: „Még jó, hogy hívtam őket!”

Mindig nevetünk, amikor ezt a történetet emlegetjük. De most az jutott az eszembe, hogy mennyi üzenet rejlik benne. Hát nem ilyenek vagyunk mi is? Az imádságaink néha olyanok, mintha egy nem működő rádióval érthetetlen nyelven akarnánk segítséget hívni. Isten mégis hallja, érti, és jön. Vagy már hívni sem merjük, hiszen tudjuk, hogy nem jó a rádióink, nem ismerjük a nyelvet... Isten mégis hallja, érti és jön. Nem a gyengeségeinkre néz, hanem felemel és biztos helyre visz. Sok más üzenet is rejtőzhet még ebben a hirtelen kapott mai példázatban – ha van „fülünk a hallásra”...

Tölgyes-Busz Emese

A szavazás eredménye

Ígértük a kedves testvéreknek, hogy visszajelzést adunk a búcsúi fotókiállítás közönségszavazásának eredményéről. A voksukat leadók közül legtöbben Révész Bettina fenti fotójára szavaztak. A kép címe: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok...”

Szeretettel gratulálunk a szerzőnek, egyben köszönjük a hívek közreműködését.

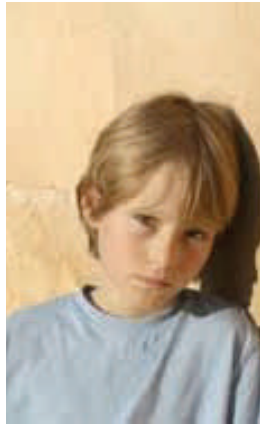
Élménybeszámoló a Szent Jakab útról!

November 8-án pénteken 18,30-kor vetítéssel egybekötött előadásra kerül sor a Hajnal Zénó teremben.

Herr Dávid ajándékozza meg közösségünket a Szent Jakab úton szerzett tapasztalataival. Kíváncsian várjuk beszámolóját.

A dadogó fiú

„Kövessetek engem és én emberhalászokká teszlek titeket” (Mt 4,19). Évekkel ezelőtt egy fogyatékos fiú hitre jutott az Úr Jézusban. Maga az Úr tette azután sikeres emberhalásszá. A fiú fogyatékosága tulajdonképpen lehetlenné tette, hogy emberhalász legyen. Hiszen aki Jézus tanítványaként más embereket hitre akar segíteni, annak a Róma 10,10 szerint szájával vallást kell tudnia tenni az Üdvözítőről. A fiú azonban nem volt képes erre, mert fogyatékosága abban állt, hogy nagyon erősen dadogott. Hogyan tegyen hát bizonyosságot ez a szegény, dadogó fiú az Üdvözítőről az emberek előtt? A gyülekezet többi hívő tagja azonban csodálkozva látta, hogy éppen e fogyatékos fiatal révén újra meg újra hitre jutnak a világból jött emberek. Teljesen elképedve kérdezték meg tőle: „Hiszen egyetlen szót sem tudsz rendesen kimondani, hiszen dadogsz, hogyan tudsz hát bizonyosságot tenni az embereknek az Úr Jézusról, hogy azok hitre jussanak?” Akkor a megváltott fiú felnevetett, és ezt mondta: „A Biblia azonban nem dadog!” Kis zsebpénzéből mindig új Bibliákat vásárolt, és odaadta az embereknek, hogy olvassák. Így őket a Biblia olvasása által a lelkiismeretük meggyőzte, és megtértek az Úr Jézus Krisztushoz. Isten Igéje valóban nem „dadogott”, hanem mint kétélű kard talált bele a szívükbe (Zsid 4,12), és életüket átadták az Úr Jézusnak.

Túrmezei Erzsébet

Utolsó Idő

Utolsó idő! Történelmi kor!
Néha, mint gyermekek színes kockájak,
e súlyos szavakat játszva dobáljuk,
pedig egy is mi mindent eltipor!

Hiszen elbibilődni még lehet
kicsi magunkkal! Mi fontosabb nálunk?
Ha szalmaszál az útból, már megállunk.
S évek suhannak el fejtünk felett.

Nem érzük fel az óriás napok
titkát, kisgyerek a korán kapott
kincsét. Csak vesztegetjük tékozzalva!

Nem halljuk, hogy ezekben a napokban
az eljövendő súlyos lépte dobban.
Pedig még annyi megbízása volna!

Horváth Dániel

Keresztény kilátások

Az „elvégeztetett” és az „újáteremtek mindent” között élni

A keresztyén ember kilátása az örök élet. Nem tűnik rossz kilátásnak, még annak ellenére sem, hogy gyakran el sem tudjuk képzelni, mi is az. Érdekes módon a Biblia úgy beszél róla néhány helyen, mint a földön megtapasztalt rossz dolgok ellentéte. Ahol Isten letöröl minden könnyet, hiszen a sírők meg fognak vigasztaltatni, ahol az üldözöttek elnyerik jutalmukat, és az igazságra éhezők és szomjazók megelégtetnek. Egy kérdés merül fel bennem: elég számomra ez a kilátás ahhoz, hogy már most át tudjam élni a megvigasztaltatást, meg tudok elégtetni már most az igazsággal? Hiszen ha az örök élet ennyire közel jön, akkor igazzá válhat, hogy minden pillanat számunkra eszkatologikus pillanat. Fogalmazhatjuk úgy is, hogy Isten jelenlétében élni olyan, mintha az eljövendő fénye rávetülne a jelenvalóra. A kérdést továbbvívve: van ennek valós hatása? Hiszen nem csak annyiról van itt szó, hogy néha nagyon „happy-keresztények”-ké válunk, hanem arról is, hogy a mindenkori pillanat lehetősége és ezzel együtt felelőssége, hogy a potenciális valóság reális valósággá válik-e. Kérdés továbbá az is, hogy azzá válhat-e? Vagy csak némi lelkiismeret-furdalás, egy kis vállveregetés kíséretében érzünk valami nyomást a mellkasunkban (ha ismerős ez az érzés). De ennyi?

Keresztyénségünk jelenleg két jelentős történelmi pillanat között él. Krisztus halálában az „elvégeztetett”, és a Jelenések könyvében megjelenő kijelentés, „íme, újáteremtek mindent” között. Teológusok magyarázzák a jelent innen is, onnan is. De leginkább azt éljük át, hogy mind a kettő olyan tény, amely a jelenlegi életünket formálhatja, melynek formálnia kellene azt. Mindenhol a jelen kilátásairól beszélnek a pla-

kátok, a politikusok, az újságok, vagy éppen a jelen kilátástalanságáról. De ha kicsit jobban megnézzük, sokkal inkább ők is arról beszélnek, hogy mi volt és mi lehet. Hogy egy adott dolog honnan indult ki, hol járunk benne és mi fog következni. A kilátás tehát nem is igazán a jövő számára fontos, hanem a jelennek. Az érdekel minket, hogy most mit gondoljunk, most mit érezzünk és most mit higgyünk el. Egy fontos különbséget láthatunk azért mégis az általános gondolkodás és az örök életre vonatkozó Igék között. Ez pedig az, hogy Isten ígéreteiben a jövő nem feltételes mód. Sőt általában nem is jövő idő, hanem eldöntött tény és biztos valóság a jelenben is.

Azt a kérdést tettem fel, hogy elég-e számomra az örök élet kilátása ahhoz, hogy a jelenem ez által formálódjon. De valójában úgy kellett volna feltennem a kérdést, hogy észreveszem-e azt a meghatározottságot, amit az örök élet ténye jelent. Hogyan határoz meg az örök élet? Nem könnyű erre a kérdésre egzakt választ találni, hiszen nem az imperatívuszok válasza lesz a helyes, hanem a megokoló. Úgy értem ezt, hogy az örök élet meghatározottsága nem abban nyilvánul meg, hogy azt vagy azt kell tenned, hanem abban, hogy ez vagy az a valóság, és nem pedig az a megszokott, jó öreg, törvényszerű történet a „kell”-ek hatalmáról. Az örök élet meghatározottságát felismerni lehet, hiszen a felismerés szabadít meg, nem pedig a parancsok. Amikor felismerem, hogy az „íme, újáteremtek mindent” valósága jelen van az életemben.

Mint mondtam, két jelentős történelmi esemény, de sokkal inkább két jelentős teremtető Ige között élünk, hiszen minden „elvégeztetett”, hogy „minden újáteremtetessen”. Amennyiben tényekről beszélünk, márpedig arról, és személyes életünk számára felismerések ezek, akkor elmondhatjuk, hogy életünk minden pillanata aktuális kitekintés az örökkévalóságra és az Örökkévalóra. Olyan kitekintés, amelyen keresztül mások is kitekintenek, olyan kitekintés, amelyen Más is betekint, nem csak a szürke általánosság és a magába zárt, elszigetelt világ.

Novemberben is Szent-Gály Katával

1. Mindenszentek

A szentek: azok a testvérek,
akik nemcsak a bűnt,
hanem az átlagkereszténységet is
felszámolták magukban.

2. Halottak napja

A sír mélye sötét,
de a feltámadás hite beragyogja:
mi úgy búcsúzunk,
hogy találkozni fogunk,
és úgy halunk meg,
hogy teljesebb életre születünk.

3. Porres Márton

Ha bármilyen kicsi dologban
véleménykülönbség van Isten és közötted:
még nem vagy tökéletes a szeretetben.

4. Borromeo Károly

Isten hatalmáról
fogalmat tud adni az egész teremtés,
de irgalmáról
egyedül az ember!

5. Imre

Küzdünk a vizek szennyeződése ellen,
és szóvátesszük
az erdőkben szétdobált hulladékot --
valamiképpen gátat kellene vetnünk
a paráznaság szellemének is,
mely veszélyezteti ifjúságunkat.

6. Lénárd

A jól végzett ima áldása:
a Lélek világossága,
melyben először a magunk hibáját
és a magunk felelősségét vesszük észre.

7. Engelbert

Amikor már egyedül Istennek élünk,
minden olyan egyszerűvé válik,
-- még a halál is.

8. Kolos

Szívünk igazi mélységeit
csak a hallgatás tudja kimondani.

9. Lateráni bazilika felszentelése

Ha valaki kitarja két kezét a nap felé,
se megfogni,
se elérni nem tudja,
mégis elborítja és átöleli a fény, --
ez történik az imádságban is.

10. Leó

Lemondani a feleslegesről akkor,
amikor másoknak a szükséges hiányzik:
nem jöttet,
hanem kötelesség.

11. Pannóniai Márton

Ha nem vagy sokra képes,
tégyszer keveset,
de tégyszer!

12. Jozafát

Ne így mondd:
magamra maradtam nehéz sorsommal,
hanem így:
olyan időket élek,
amikor fel kell fedeznem,
hogy Isten közel van hozzám.

13. Magyar szentek és boldogok emlékezete

A szentség: a keresztény élet tökéletessége,
mely nincs időhöz vagy állapothoz kötve,
s éppen úgy kialakulhat névtelen otthonokban,
mint látványos szereplések között.

14. Huba

Ha nem tudod eldönteni,
hogy jó ember vagy-e már, vagy sem,
kérd meg szomszédaidat:
ők hitelesebben megmondják
minden lelkitükömről.

15. Albert

Ha ígent mondtál Isten akaratára,
akkor megfogad azt a Kezet,
mely segíthet szenvedéseiden.

16. Skóciai Margit

Amikor vetjük a búzát,
nem a romlására gondolunk,
hanem az életre,
mely belőle fakad.

Aki hisz:

így áll a nyitott sír előtt.

17. Gertrúd

A halál után
Isten csak jutalmaz vagy büntet,
de amíg élünk,
addig nevel is.

18. Péter és Pál bazilikák felszentelése

A hívó ember káromkodása érthetetlen,
mert azt a nevet gyalázza,
melyet utoljára szeretne kimondani a földön.

19. Árpád-házi Erzsébet

A vagyon nem növeli belső értékünket,
csak lehetőséget ad,
hogy sok jót tehessünk.

20. Félix

Ne így fogalmazd:
sok nehézségem van az öregeimmel,

hanem így:

lehetőséget kaptam Istentől
a köteles hála kimutatására.

21. Mária bemutatása

Az imádság megszenteli életünket,
és rajtunk keresztül azt a földet is,
ahol élünk.

22. Cecília

Úgy viseld egyéni szenvedéseidet,
hogy az ne váljék mások keresztjévé.

23. Kelemen

Az idő pénz,
de a mások szolgálatára fordított idő
olyan pénz,
mellyel a mennyek országa megszerezhető.

24. Krisztus Király

Ha Krisztusra,
az Örök Igazságra esküdtél,
ne hagyd,
hogy emberi vélemények befolyásoljanak!

25. Alexandriai Katalin

Kereszténynek születni: véletlenség,
kereszténynek lenni: akarat kérdése.

26. Konrád

A forrás nem lesz kevesebb,
ha merítenek belőle.
Akkor posványosodik el a kút is,
ha nem használják.
Az emberélet beszűkül,
ha elfelejt szeretni.

27. Virgil

A Miatyánkot
nemcsak az Úr nevében kell mondanunk,
hanem az Ő hangsúlyával is.

28. Márkiai Jakab

Kevés embernek vagy fontos,
de ha megöregszel:
még kevesebbnek leszel az, --
Istennek azonban
egyetlene maradsz mindörökké!

29. Szaturnin

A halál csak ennyi:
átlépés a mulandóból az állandóba.

30. András apostol

A Krisztushoz tartozás tudata olyan öröm,
mely nem ebből a világból való,
éppen ezért megpróbált napjainkban is
meg tudjuk őrizni szívünkben.

Ugró Miklós

Az igazságtétel hiánya

Jobb későn, mint soha? A hír, hogy bíróság elé állítják Biszku Bélát, tíz éve is elkésett lett volna. Mégsem sóhajtok fel, hogy na végre, hiszen egy kilencvenkét éves ember perbe fogása nem vált ki újjongást a tömegekből, még akkor sem, ha kétségkívül rászolgált az illető.

Biszku is sokakban kelt együttérzést és szánalmat, pedig a legtüzesebb és -empatikusabb vizsgálattal sem fedezhető fel benne a bölcs és jószágos aggastyán. Mégis gyakorta hallani, hogy mit vegzálják azt az öregembert, kinek lesz jobb, ha lecsukják szegényt? Mielőtt megesne rajta a szívünk, gondoljunk Biszku áldozataira. Ők is idős emberek, akik az öreg bolsinak köszönhetik, hogy megőzvegyültek, árvaságra jutottak, egész életükre megrokkantak, börtönben, internálótáborokban szenvedtek éveket, kényszerpályára kerültek, és még a gyermekeiket is meghurcolta az a rendszer, amelyet jelentős részben Biszku épített és tartott fenn. Élnek még, akik megszenvedték a Biszku-féle néphatalmat, számosan megbocsátottak talán, de a lelükben felfakadó sebekről ők sem tudnak megfeledkezni. Mégis inkább keserőséggel szólnak az ügyről, és nem megkésett elégedettséggel. Ahogy a hírek megjegyzik, Biszku Béla az első olyan pártállami vezető, aki az 1956-os megtorlásokkal kapcsolatban bíróság elé kerül. Az első és az utolsó is, tehetjük hozzá, hiszen a legfőbb bűnösök közül ő él egyedül, és mindenféle parancsteljesítő közember üldözése nem a

jobboldal kenyere. Viszont a rendszerváltás egyik pillérének gondolt igazságtétel ezzel az eljárással semmivé lesz anélkül, hogy felállításába belefogtak volna. Anélkül, hogy akár csak sejtenénk is, milyen ítéletet kap – a felmentéstől az életfogytig minden befér –, azt nem állíthatjuk, hogy Biszku pere lenne maga az igazságtétel. Egy ember fölött ítékeznek, aki súlyos bűnököt követett el, de az ügye már nem válhat általánossá, nem mondhatjuk, hogy személyében egy rendszert vontak a vádlottak padjára, és a bírói döntés egy ország megújulási szándékának manifesztuma. A nép igazságérzete kielégítetlen maradt, s miután az életszínvonalának emelkedéséről szőtt álmaiban is csalódnia kellett, a demokráciát is csak részben, kiábrándultan élhette meg.

Ha nem valósul meg az igazságszolgáltatás hármaskénti célja (a társadalom védelme, a bűnös megbüntetése, az elrettentés), az a jogállamiság hiányos voltára utal. Az ország lakossága 1990-től várta a „békeharci háborús bűnöseinek” bíróság elé állítását. Nem valamely lincselő politikai bosszú vagy boszorkányüldözés miatt, ahogy a kor liberálisai és balosai nagy

egyértékesben emlegették. A társadalom védelme az esetben szimbolikus volt, hiszen nem kellett félni a visszarendeződéstől. Nem is az volt a cél, hogy a levitézlett mozgalmárokat börtönben lássák. A törvénytervezet korlátlanul enyhíthető büntetésekről beszélt. Az elrettentés. Az lett volna az igazságtétel egyik legfontosabb funkciója.

A politikai bűn felettébb relatív fogalom, de a bűnöző politikus nagyon is konkrét és azonosítható szereplője a történelemnek. Az igazságtétel garanciát jelenthetett volna, hogy nem lehet politikussá válva, következmények nélkül bűncselekményeket elkövetni. Nem lehet többé politikai érdekekre, célokra hivatkozva százezreket, milliókat kifosztani, nyomorúságba taszítani, nézeteik miatt üldözni, megkínozni, meggyilkolni. S ha valaki mégis megpróbálja, a független bíróság előtt kell felelnie. Olyan bíróság előtt, ahol a politikus nem élvezhet semmiféle előnyt, kiváltságot, úgy méretik és ítéltetik meg, mint más civil halandó. Ha megvalósult volna az igazságtétel, nem kerül sor a 2006. őszi véres eseményekre, és nem Hunvald György felmentéséről értesülhetnénk a hírekből.

Biszkut még elítélhetik, de az a világ, amelyet ő képvisel, már nem veszíthet.

Forrás: mno.hu

Az Úr mondja

Az Úr mondja minden előtté térdelő, tiszta életre törekvő hívének és papjának a breviárium szavai szerint:

„Te áldozatot hoztál, amikor egy teljes órára kiszakítottad magad az élet forgatagából.

Te mesterednek neveztél engem, és eljöttél hozzám megkérdezni, hogy oszd be az életedet az én kedvemre.

Te igaznak neveztél és hittél nekem,

Te útnak mondasz és jársz rajtam,

Te életnek hívsz és kívánsz engem,

Te gazdagnak tartasz és kérsz tőlem,

Te szépnek mondasz és szeretsz engem,

Te mindenhatónak mondasz és tisztelsz engem,

Te nemesnek tartasz és híven szolgálsz nekem,

Te örökkévalónak hirdetsz és óhajtasz engem,

Te bölcsnek nevezél és követsz engem,

Te igazságosnak tartasz és félsz tőlem, ne csodálkozzál tehát, hogy mennybe viszlek Téged.”

MOZI A PLÉBÁNIÁN!

Keddenként este fél 7-kor kiváló filmeket vetítünk a Hajnal Zénó teremben. Nagy-nagy szeretettel látunk mindenkit a filmekre és a vetítéseket követő beszélgetésekre. Íme a „menü”:

Október 5. A mennyországot választom I. rész

Október 12. A mennyországot választom II. rész

Október 19. A sziget

Október 26. A szeretet ébredése

(A filmek az Etalon Kiadó által forgalmazott alkotások. A vetítés ingyenes.)

Április 27-én avatják szentté XXIII. Jánost és II. János Pált

Szeptember 30-án délelőtt 10 órakor a Vatikáni Apostoli Palota Konzisztórium termében, a napközi imaóra keretében, Ferenc pápa rendes nyilvános konzisztóriumot tartott a két boldog pápa szenttéavatási ügyében.

A konzisztórium során Ferenc pápa kihirdette, hogy Boldog XXIII. Jánost és Boldog II. János Pált 2014. április 27-én, húsvét második vasárnapján, az Isteni Irgalmasság ünnepén iktatják a szentek sorába.

Ferenc pápa szavai

Gondolatok bele, hogy egy nem házas asszony bemege a templomba, s azt kéri, hogy kereszteljék meg a fiát. És az, aki éppen ott tartózkodik, azt válaszolja: nem lehet, mert maga nem házas. Figyeljük meg, hogy az az asszony, akinek volt bátorsága megtartani és megszülni gyermekét mivel találkozik! Zárt

ajtóval! Ha így folytatjuk, nem teszünk semmi jót az emberekkel, Isten népével. Jézus hét szentséget alapított, de mi ilyen magatartásokkal egy nyolcadikat találunk ki: a „lekipásztori vámm” szentségét!...

Aki közeledik az Egyházhoz nyitott ajtót kell, hogy találjon, és nem a hit ellenőrt...Szükségünk van reverenda és fátyol nélküli szentekre. Szükségünk van farmeros és tornacipős szentekre.

Szükségünk van szentekre, akik moziba mennek, zenét hallgatnak, és barátaival sétálnak. Szükségünk van szentekre, akik Istent teszik első helyre, de az egyetemen is kitűnnek. Szükségünk van szentekre, akik időt találnak a mindennapi imára, és képesek a tiszta szerelemre, vagy a tisztaságot megszentelik...

Szükségünk van korszerű szentekre, XXI. századi szentekre, akik erre korszakra alkotják meg a lelkeségüket. Szükségünk van olyan szentekre, akik elvannak kötelezve a szegények iránt és a szükséges szociális változások iránt.

Szükségünk van világban élő szentekre, a világban megszentelődő szentekre, akik nem félnek a világban élni. Szükségünk van kólát és hot-dogot fogyasztó, internetező és Ipod-ot használó szentekre. Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik az Eucharisziát, és nem szégyellnek a hétvégén sört inni vagy pizzát enni barátaikkal. Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik a mozi, a színházat, a zenét, a táncot, a sportot. Szükségünk van társaságot kedvelő szentekre, akik nyitottak, normálisak, barátságosak, vidámak és jó barátok.

Szükségünk van olyan szentekre, akik e világban élnek, és meg tudják ízelelni a világ jó és tiszta dolgait, de mégsem világiasodnak el... Legyünk hát ilyenek!

(A „Mi canto es oración” című honlapról)

ÚJJÁSZÜLETHETIK

Bizony az is újjászülethetik, ki vén, kinek egy látomása van: a temető.

Az is, kinek a szíve, mint a kő, akit nehéz fajsúlyú bűnei láncolnak le a múlthoz, akit ember már soha föl nem oldoz, bizony az is újjászülethetik.

A SZÉL fű, és zúgását hallhatod, azt is tudod már, honnan jön s hová megy, megfeytheti a meteorológia.

De a LÉLEK járását meg se sejtí a tudomány, hiába lengeti dicsőségét kitért titkok felett, az érti csak, ki újjászületett.

Mindenszentek

**Aki előre néz,
aki jövőbe lát,
bár förtelmek között él,
ragyogást, fényeket figyel
a végtelenben.**

Csodálatos

**hidakon közlekedik ő,
vagy két világ között
suhan, mint repülő madár
s nem üti kőbe lábát.
Igazi arca odaát van
az Őrnál, az Atya jobbján.**

(1987)

Csanád Béla

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520